

KNISTER

YOKO

Người bạn vô cùng đặc biệt của tôi

Tác phẩm: **Yoko – Người bạn vô cùng đặc biệt của tôi**

Nguyên tác: **Yoko – Mein ganz besonderer Freund**

Tác giả: **Knister**

Minh họa (không có trong ebook): **Gerrit Hermans, Claudia Boysen,**

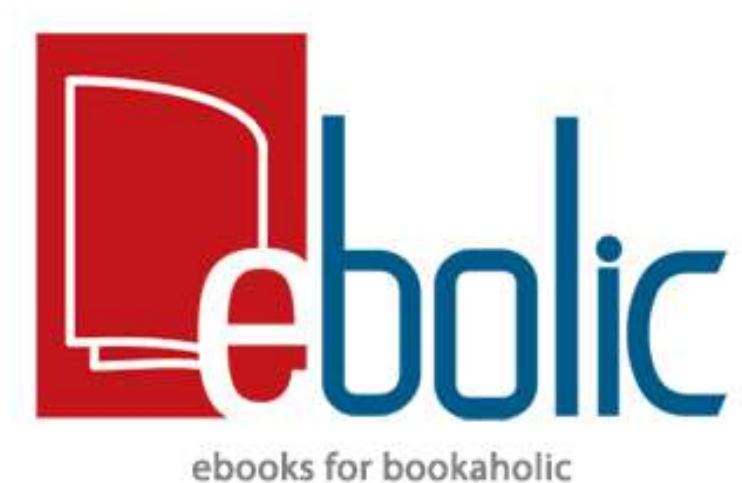
Melanie Garanin

Thể loại: **Giả tưởng, Thiếu nhi**

Dịch giả: **Phương Linh Ngọc Huy**

Nhà xuất bản: **Phụ nữ**

Năm xuất bản: **05/2012**

Dự án Ebolic #11

Shooting: **Trang**

Typing: **Vân Anh, Tophit**

Checking: **Tornad**

Leading & Packaging: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **30/4/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận sách.

MỤC LỤC

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

Một khởi đầu trên Nóc nhà Thế giới ở độ cao 8000 mét

Tuyết lấp lánh dưới ánh hoàng hôn tựa hồ như tấm chăn được đính từ muôn vụn hạt kim cương. Những đỉnh cao ngút trời của dãy Himalaya đổ bóng xuống thung lũng. Âm thanh xào xạc khe khẽ của gió bị cắt ngang bởi tiếng bước chân lạo rạo trong tuyết.

– Chúng ta sắp đến nơi rồi, con trai.

Thầy tu già nói và dừng lại một lát.

– Ông đưa tay lên che mắt khỏi ánh nắng chói lòa và nhìn ra đất trời phủ kín tuyết trắng xung quanh như đang tìm kiếm gì đó. Chiếc áo cà sa đỏ của ông hơi phồng lên bởi làn gió nhẹ.

Tiểu đồng dừng lại sau ông thầy, ôm mạng sườn thở hổn hển. Nhưng cuộc hành trình vẫn chưa kết thúc hai người vẫn phải đi tiếp. Thầy La Tạng đã tìm ra cái mà ông muốn tìm, ông cứ lặng lẽ bước.

Chừng năm phút sau thầy túm gọn chiếc áo cà sa, leo lên mấy bậc thang bằng băng dẫn vào căn lều tuyết nhỏ trông như ngôi nhà cây chơi vơi giữa vách núi. Ông dò dẫm bước vào sau khi gõ cửa và gọi không thấy tiếng ai đáp lại. Ánh nắng xuyên qua cửa tò vò khiến tuyết trên tường ánh lên lấp lánh.

Chú tiểu đồng đi theo thầy La Tạng ngồi xuống chiếc giường băng nhỏ và kinh ngạc ngó nghiêng xung quanh.

Một chiếc bàn băng xinh xắn lấp lánh cùng ghế đi kèm và một cái ghế bành rộng rãi ấm áp. Trên giá có vài chén bát cũng bằng băng. Một cái đĩa đựng chút thức ăn thừa để ở bàn, dường như có người vừa rời đi sau bữa ăn vội vàng.

Trong lúc đó, thầy La Tạng xuống thang rời khỏi căn lều tuyết. Ông cố gắng đọc các dấu vết in trên tuyết. Tuy nhiên, có quá nhiều dấu để lại, có những vết dẫn ra ngoài, những vết khác dẫn vào trong lều, còn có cả những vết quanh căn lều. Đó đều là những dấu chân nặng nề in hằn trên tuyết. Vị

thầy tu già quỳ xuống xem xét một vết ủng. Nhìn không giống những dấu vết kia, nó khác với những dấu tròn trên tuyết.

Bỗng có tiếng ồn động cơ vang lên.

Thầy La Tạng đứng dậy, bước tới rìa đất bằng phẳng và nhìn xuống thung lũng. Một chiếc xe tải đi từ trên núi xuống đang ngoặt vào con đường hẹp. Nó lắc lư nghiêng ngả trên mặt đường trơn trượt và mấp mô một cách đáng sợ. Một sợi xích sắt đập mạnh vào cửa hậu – rõ ràng là nó không được cột chặt vào xe. Xe dừng lại, tiếng động cơ tắt hẳn. Thầy nheo mắt để nhìn cho rõ. Nhưng tiếc thay, ông không đọc được các chữ in trên thân xe được sơn màu sắc sỡ. Không gian tĩnh lặng vừa hiện ra bất chợt bị xé toang bởi tiếng rống ồ ồ của một con gấu. Tiếp đến là những tiếng rầm rầm bên trong xe. Cửa buồng lái bật mở, một người đàn ông giận dữ nhảy ra. Gã mặc bộ quần áo vùng cực dày cộp và lăm lăm khẩu súng trên tay. Một con vật nhỏ theo sát chân gã, trông như một con chó. Nó sủa ăng ăng. Thầy La Tạng chưa bao giờ nhìn thấy con vật nào như thế. Nó di chuyển cứng đờ hết người máy. Gã đàn ông trong bộ quần áo vùng cực quát con thú nhỏ khiến nó lùi thúi chui lại vào xe.

Sau đó gã đi vòng ra cửa khoang để đồ, xếp lại xích sắt lưng lẳng rồi cuối cùng đâm mạnh vào cửa xe. Như để đáp lại, người ta nghe thấy tiếng gấu rống lên lần nữa và tiếp sau là một âm thanh dè dặt “Yo-Yo-Yo”. Tiếng kêu nghe thật tội nghiệp, nhưng nó quá nhỏ không biết liệu thầy La Tạng có nghe thấy.

Gã đàn ông cười một cách nhạo báng, trèo lên khoang lái và âm ầm phóng vèo đi mất.

Tiểu đồng của thầy La Tạng vừa trèo xuống mấy bậc thang ra khỏi lều. Chú bước lại gần sư phụ và hít hải thì thầm:

– Thừa Sư phụ, thầy có chắc ở đây thực sự có một... – chú đặng hăng vẻ lo ngại – ... thực sự có một Người Tuyết chính cống ở đây không ạ?

Tâm trí thầy La Tạng đang ở tận đâu đâu. Nhưng ông bỗng quay lại và trả lời với giọng quả quyết:

– Nhất định rồi, con à, nhất định rồi.

Chương 1

Như thường lệ, Pia đạp xe như bay từ trường về. Nó phanh gấp ở lối vào trước ngôi nhà gỗ xinh xắn với những cửa chớp sơn trắng, quăng xe vào một bụi cây rồi ném luôn cặp sách lên hiên nhà. Ô tô của mẹ không ở đây, vậy là mẹ vẫn còn ở phòng du lịch. Càng hay! Mẹ không biết hôm nay Pia được về sớm. Nó khoái chí vì như thế thì Marcella cũng chưa ở lớp học buổi chiều về để quấy quả nó nữa. Pia tót ngay ra vườn. Nhanh như sóc, nó đu thang dây lên căn nhà cây. Pia đẩy cánh cửa sập và thả phịch người xuống tấm đệm êm ái.

Pia nằm ngửa như thế một lúc, lấy lại nhịp thở đều dần. Nó gạt những sợi tóc nâu dài khỏi vầng trán đầm mồ hôi và nằm quan sát những chiếc lá đung đưa trong gió qua cửa tò vò. Ánh nắng trưa ấm áp rọi xuống bụng làm nó thích thú. Pia rất khoái ở đây, ở vương quốc tràn ngập ánh mặt trời của nó.

Bố Pia đã xây căn nhà cây này theo thiết kế của cô bé. Nó treo lơ lửng tí trên ngọn cây, có một cửa sập nhỏ, một cửa tò vò và một ban công bé xíu. Pia tự khâu rèm cho hai cửa sổ, trên chiếc đệm êm ái còn những con thú bông yêu thích nhất và rất nhiều gối. Pia cất kẹo bánh trong chiếc tủ có khóa để đề phòng con bé Marcella háu ăn. Pia còn dành hẳn một ngăn riêng trong chiếc tủ bí mật để cất giữ cây sáo – báu vật quý giá nhất của mình.

Pia vươn người lồi từ sau bảng gỗ trên vách tường ra một chiếc chìa khóa. Rồi nó nhoài người mở tủ, thận trọng nhấc cây sáo ra khỏi chiếc hộp lót nhung và nhõm dậy tới bên cửa sổ. Bên vườn nhà hàng xóm, bác Helmfried đang tập cái gì đó rất kì quặc, có lẽ là karate. Bác làm bảo vệ và rất tâm huyết với nghề. Pia quay vào trong, cố lờ đi tiếng hét cha-ka rồi lại thả người xuống đệm. Nó đưa sáo lên môi, lướt ngón tay trên hàng lỗ ở thân sáo. Nhưng không chơi. Chẳng có âm thanh nào cả. Không ai biết thổi cây sáo này ngoài bố. Bố đã mua cây sáo này cho Pia ở tận Tây Tạng. Hồi còn

làm nghề địa chất, bố rất hay đi công tác và biết nhiều câu chuyện cực hay về những đất nước xa lạ ấy. Lần nào bố cũng mang về cho công chúa quý sứ Pia của bố cái gì đó. Tất nhiên Marcella cũng có quà. Nhưng cây sáo này là món quà huyền bí nhất. Bố mua nó của một cậu bé người Tây Tạng và cậu đã chỉ cho bố cách thổi sáo. Bố quả quyết rằng cây sáo có sức mạnh thần kì, nếu thổi đúng giai điệu nó sẽ mang lại hạnh phúc. Mãi suy nghĩ đến nỗi Pia giật bản mình khi đột nhiên có tiếng đập cửa ầm ầm. Nó lật người lăn ra mở cửa sập.

Cậu bạn Lukas đang đứng phía dưới, tay cầm một cành cây to mà nó dùng để chọc cửa.

– Này, cậu nhét bông vào tai hả? Bắt tớ gọi mãi.

Thằng bé đứng dựa hờ vào gốc cây, mặc một bộ trượt ván và đang cố thổi mái tóc cắt ngang trên trán.

– Tớ định hỏi xem cậu có muốn đi trượt ván với tớ không, như lần trước ấy.

Pia nhìn bạn chăm chăm, tâm trí vẫn còn ở thế giới nào khác. Rồi nó khẽ lắc đầu.

Lukas rên lên:

– Thôi được, quý cô lại cần yên tĩnh đây mà.

Pia ra dấu định nói gì đó nhưng lại vụng về va phải cánh cửa sập đang mở. Cây sáo rơi tuột khỏi tay.

– Ồi, sáo của tớ!

Lukas cúi xuống nhặt cây sáo nằm trên lớp cỏ mềm.

– Đưa đây! – Pia xăng giọng.

Lukas ngạc nhiên nhìn rồi lên giọng chế giễu:

– Xuống đây mà lấy!

Nó khua cây sáo một cách khiêu khích trong không trung. Pia nhảy phốc từ ngôi nhà cây xuống, cố gắng lấy lại cây sáo.

– Lấy đi này, lấy đi này! – Lukas eo éo hát và khua vòng vòng bấu vật của Pia trên đầu.

Pia tức phát điên lên. Nước mắt như sắp trào ra. Nó nhảy vội theo cây sáo, giật mạnh cánh tay của Lukas và đá thật mạnh vào xương ống đồng của bạn. Lukas hét lên và... làm rơi cây sáo. Thật không may, cây sáo đập mạnh vào mép bồn hoa bằng đá và gãy đôi.

Pia nhìn chăm chăm vào các mảnh vỡ nằm dưới đất.

– Úi... – Lukas lắp bắp. – T-t-t-ớ k-k-không cố ý...

Pia vẫn đứng đó như hóa đá.

– Tớ sẽ mua đèn cật một cái mới. Lukas hứa.

– Cây sáo này không dễ gì mua được, – bây giờ Pia mới rít lên và quay đi để Lukas không thấy mắt nó đang ầng nước. – Đó là một vật đặc biệt.

– Đạo này đối với cậu cái gì cũng đặc biệt cả, – Lukas chống chế và nhìn nó sắc lẹm. – Cậu trở nên kiêu căng quá rồi đấy!

– Cây sáo này là của bố tớ. – Pia chỉ nói như vậy, không hề quay đầu nhìn lại, và trèo lên ngôi nhà cây của nó.

Ở đó, nó với lấy khung ảnh bố trên giá và áp chặt vào lòng.

Rồi nó nằm lăn xuống nệm, mặc cho nước mắt lã lã tuôn trào.

Pia còn nghe thấy Lukas gọi một lúc nữa, nhưng nó chẳng để tâm.

Cô bé vẫn nằm ở đó khi nửa tiếng sau có ai đó cố gắng mở cánh cửa sập ra.

– Cút đi Lukas. Biến đi! – Nó nghiêng răng nói.

– Ở kìa, em đây mà. – Một giọng the thé lí nhí đáp. Thì ra Marcella.

Con bé hồn hển mở cánh cửa sập và vung vẩy một mẫu giấy trên tay:

– Chị Pia, nhìn này, có một con chó đi lạc. Hai má nó ửng đỏ như màu váy vì phấn khích. – Em sẽ bắt được nó. Rồi em sẽ nuôi nó. – Con bé cười rúc rích vì lấy hết sức vươn mình trèo vào trong ngôi nhà cây. – Lúc nào em

cũng ước ao có một con chó. Bố cũng hay bảo khi em đủ lớn em sẽ được nuôi một con mà.

Pia miễn cưỡng cầm lấy tờ rơi và đọc.

~~Người tuyết~~ CHÓ đi lạc!

Màu trắng, giống lai, thích chạy bằng hai chân

ĐẤT + HIẾM! Sẽ hậu tạ ~~nhiều~~ RẤT nhiều!

~~Yêu cầu~~ Làm ơn khẩn trương liên lạc với:

Thor Van Sneider,

địa chỉ: Saturn 11A,

Herzheim

– Mẹ không cho nuôi súc vật trong nhà đâu, – Pia nói.

– Nhưng nếu em có phòng riêng.... Marcella vẫn tiếp tục lú lo và chẳng thèm để ý là Pia đã quay đi – ... em có thể làm gì em muốn ở đó. Và thế tức là em có thể có một chú chó, chẳng ai có quyền cấm em được cả.

Pia chỉ lầu bầu:

– Nhưng em làm gì **CÓ** phòng riêng.

– Sắp rồi – Marcella đắc thắng và dùng đưa chân chỗ cánh cửa sập đang mở. – Em chuẩn bị có một cái đấy. Mẹ với em đã mua giấy dán tường trắng rồi. Mẹ còn bảo em sẽ được phép vẽ lên đấy cơ.

Pia nhăn trán.

– Phòng riêng á? Ở đâu?

– Phòng làm việc của bố. – Marcella đáp. – Em và mẹ đã dọn hết đồ ra rồi. Và trang hoàng mọi thứ mới tinh.

Pia bật dậy.

– Nói lại xem nào.

– Trong... trong... phòng làm việc của bố. – Marcella ập úng, luống cuống.

Pia nhảy đứng lên, đẩy Marcella sang một bên và lao xuống thang dây.

Mẹ đứng như trời trồng. Mẹ đang dờ dờ ở ô tô đúng lúc Pia chạy xộc tới. Giờ thì mẹ đang bê một thùng các tông đầy những cuộn giấy dán tường ở giữa bếp và buộc phải nghe Pia la hét.

– Hai người không được làm như thế! Đây là phòng làm việc của bố mà! Hai người không thể làm như thế bố chưa từng ở đó – và cứ việc xóa đi những vết tích của bố. Phải giữ nguyên căn phòng như mọi khi. Không được thay đổi gì hết! Cấm mẹ và em làm thế!

Pia tức điên lên và cứ lặp đi lặp lại những câu y hệt nhau. Mẹ đứng ngây ra. Mãi đến khi Pia òa lên nước nở rồi thả người xuống một chiếc ghế thì mẹ mới đặt thùng các tông xuống, chậm chậm đến bên Pia và vuốt tóc nó. Mẹ trầm ngâm nhìn ra cửa sổ. Ánh mắt xa xăm, mẹ nhẹ nhàng nói với Pia:

– Pia à, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Chúng ta không động gì đến căn phòng thì cũng không làm bố sống lại được. Bố vẫn luôn sống trong tim chúng ta, chứ không phải trong căn phòng bụi bặm đó, con yêu à. – Giọng mẹ nghẹn lại.

Cả hai im lặng và nghe thấy tiếng Marcella ở ngoài xa đang gọi con chó bị lạc. Nó dụ con chó bằng giọng the thé.

Thế là quá đủ với Pia. Nó nhảy phắt dậy làm chiếc ghế đổ rầm lật ngửa.

– Con không muốn! – Nó nói một cách xấc xược. – Không cho Marcella. Lại càng không cho con chó khốn kiếp nào hết. Đó là phòng của bố!

Mẹ giật bản mình khi Pia đóng sầm cửa phía sau.

Chương 2

Pia nức nở chạy băng qua vườn. Nó chợt đứng sững lại dưới cây. Nó nghe thấy tiếng nhạc khe khẽ. Âm thanh rất nhỏ, như có ai đang nghe iPod bằng tai nghe. Tiếng nhạc này rõ ràng phát ra từ ngôi nhà cây của nó. Ngay lập tức Pia ngừng khóc và lắng tai nghe. Đứa nào dám cả gan đột nhập vào chốn riêng tư nhất, yêu quý nhất của nó? Marcella? Hay Lukas?

Pia giận sôi người, đu mạnh thang dây và đẩy mạnh cửa sập lên. Rồi nó sững lại như bị dính vào nấc thang trên cùng, mồm há hốc đầy kinh ngạc. GÌ - THẾ - NÀY? Một sinh vật lông lá màu trắng bé nhỏ đang đứng quay lưng về phía nó, trên tai cắm iPod, nhảy nhót điên cuồng theo điệu nhạc rock.

Hai búi tai vung vẩy, cả người lắc lư, nó hát theo to hết mức: “Yo-Yo-Yo”.

Pia thả tay khiến cánh cửa rơi sầm xuống làm rung cả căn phòng.

– Yo! Sinh vật đó hoảng hốt rú lên và quay lại. Nó tròn mắt nhìn Pia chòng chọc. Pia cũng chòng chọc nhìn lại.

– Cậu là ai? – Cuối cùng Pia hỏi.

– Yo. – Sinh vật trông như cục bông trả lời.

– Cậu đã lấy trộm iPod của tớ!

– Yo.

– Lại còn thú nhận nữa hả? – Pia hỏi.

– Yo. – Vẫn câu trả lời ấy.

Pia bất giác bật cười. Nó đáng yêu quá đi mất, cái anh chàng bé nhỏ đó. Thấy Pia có ý thân thiện với nó, sinh vật cục bông mỉm cười và lắc lư đầu. Cứ như nó muốn nói: “Cậu không thể nào giận tớ được, đúng không?”.

Pia nghĩ ngợi: Đây có phải chú chó đang được tìm kiếm không nhỉ? Nhưng trông nó chẳng hề giống chó tẹo nào. Nó đi bằng hai chân, như con khỉ hay là ... à, như con người. Nó cũng đâu có sữa mà nói được những âm thanh khá lạ tai đấy chứ. Liệu nó có nói được gì khác ngoài “Yo” nữa không?

Theo tờ rơi thì con chó màu trắng (nó cũng màu trắng), giống lai (đúng vậy) và thích chạy bằng hai chân (nó đang làm thế thật!). Pia cầm tờ rơi mà lúc trước nó vút cầu thả trên nệm và đọc lướt qua một lần nữa.

– Sẽ hậu tạ rất nhiều. – Pia lẩm bẩm một mình. Khi ngược nhìn lên, nó thấy sinh vật ấy cầm lọ hoa trên giá, vút hoa ra ngoài cửa sổ rồi uống cạn nước trong bình.

– Cậu khát lắm hả? – Pia hỏi.

– Yo. – Sinh vật nhỏ bé đáp và khẽ ợ.

Pia nhe răng cười.

– Đợi một chút nhé, tớ xuống tầng hầm lấy đồ uống cho cậu.

Từ cầu thang Pia ngoái nhìn lại lần nữa.

– Mà này, cậu tên là gì vậy?

– Yo. – Cục bông nói. – Yo-ko-ko-ko-ko...

– Tớ sẽ gọi cậu là Yoko. – Pia quyết định.

Lúc này Pia không muốn gặp mẹ – thật may là cánh cửa từ bên ngoài xuống hầm đang mở. Trong lúc mò mẫm tìm công tắc đèn, nó nhận ra Yoko đã bám theo ngay sau lưng. Cả hai cùng mò mẫm đi qua chiếc cầu là quần áo, mấy thùng quần áo, đồng đồ gỗ thái và các giá chất đầy lọ thủy tinh đựng mứt.

Yoko nhảy nhót loanh quanh, tò mò nhìn vào từng thùng các tông, mở tủ đựng đồ nghề địa chất của bố và moi ra một củ khoai tây từ trong thùng. Nó cắn một miếng rồi nhổ phụt ra. Pia cười khúc khích. Rồi Yoko nhảy lên bám vào dây phơi quần áo. Khi định đu sang bên kia như một nghệ sĩ đu

dây thì nó túm chặt một chiếc áo phông đang phơi ở đó và giật xuống. Nó rơi bụp xuống đồng quần áo chưa là trong giỏ. Lúc Yoko nhồm dậy thì cái quần lót hoa màu hồng của Marcella trùm lên đầu nó. Pia bật cười, còn Yoko cười điệu cười Yo-Yo-Yo dễ thương của nó. Xong xuôi Yoko cúi chào cứ như nó đã mang đến cho khán giả một màn xiếc tuyệt vời. Trong lúc Pia đang tìm nước khoáng thì Yoko đã khám phá ra cái tủ đông lạnh. Ngay lập tức nó nhảy lên nắp tủ và cố gắng mở ra. Tất nhiên là không thể mở được, chừng nào chính nó còn ngồi trên đấy. Nó vận vẹo đủ kiểu điên khùng nhất và cuối cùng ngã rầm xuống, lôi theo cả bộ ván trượt tuyết dựng ở tường. Tất cả rơi đánh ầm ðề lên nó và Yoko ngồi đằng sau những thanh gỗ như đang ngồi trong nhà tù. Pia cười phá lên, nhất là bộ mặt đần thối của Yoko khiến Pia ôm bụng cười lăn.

Lâu lắm rồi cô bé không được cười như thế!

Nhưng Yoko không bỏ cuộc, cái tủ đông lạnh quyến rũ nó quá chừng. Nó trèo lên một cái kệ từ đấy kéo tay nắm tủ và mở ra. Nó nhìn chăm chăm vào bên trong. Một làn sương nhẹ nhẹ tỏa ra phủ quanh chân Yoko. Nó tận hưởng không khí mát mẻ rồi thở ra khoan khoái “Yo-Yo”. Rồi nó vươn tay lên giống như vận động viên nhảy cầu. Và Pia chưa kịp nói gì đó thì Yoko đã nhảy cắm đầu vào tủ lạnh và biến mất.

Pia hốt hoảng, con bé định lao tới thật nhanh xem Yoko có bị đau không. Nhưng nó trượt đúng vào miếng khoai tây cản đỡ của Yoko và hạ cánh ngay trước tủ lạnh. Yoko nhào người qua mép tủ, cười toe với Pia vẻ sung sướng. Nhưng chỉ một thoáng thôi, nó ngẫu nhiên nhét liên tục vào miệng mấy con cá đông lạnh.

Ôi trời ơi, Pia nghĩ. Lại đúng những con cá hảo hạng siêu đắt mà khách hàng ở phòng du lịch tặng mẹ mới chết chứ. Còn Yoko lúc này đã vớ được món rau chân vịt trộn váng sữa, quăng bữa vỏ gói ra sau lưng và gặm cả tảng rau xanh to bự như cục gạch.

Pia cố nhồm dậy. Không thể tin được. Con chó này thật sự ăn đồ đông đá. Và nó còn rất thích lạnh nữa. Giờ thì Pia chắc chắn nó không phải là

chó. Nhưng, thế thì Yoko là gì?

Pia rên rĩ cố đứng dậy. May mà không đau ở đâu vì nó đã ngã lên một chõng thảm cũ. Pia nhật đồng thảm bị đổ lên và cẩn thận gấp cái trên cùng vào, xếp gọn cái thảm lông Hy Lạp quấn queo. Nhìn thấy thế, Yoko nhảy khỏi tủ đông lạnh, ôm chầm cái thảm và bắt đầu hào hứng nói chuyện với cái thảm bằng ngôn ngữ “Yo-Yo” của nó. Rồi lúc phát hiện ra cái thảm chẳng hề trả lời hay phản ứng gì cả, nó rú lên một tiếng ai oán.

Pia nhanh chân lại gần Yoko.

– Đây không phải là một con vật đâu! – Con bé dỗ dành. – Nhà mình không giết con vật nào cả! Đây chỉ là một cái thảm thôi! Thật mà! Nó không phải bằng lông thật...

Ngay lúc ấy có tiếng chân ở cầu thang dẫn xuống hầm và Pia nghe thấy mẹ gọi:

– Pia, con vừa hét đấy à? Con làm sao thế?

– Không, mẹ ơi, không có chuyện gì đâu. – Pia vội trả lời, hoảng hốt cố dẹp đồng lộn xộn của Yoko và giấu nó vào một chỗ nào đấy. Yoko nhận ra sự tình, nhảy tót vào trong tủ đá rồi đập nắp lại.

Khi mẹ vừa xuống thì Pia đã đứng đấy với hộp đựng rau chân vịt rỗng tuếch trên tay.

– Con làm gì ở đây thế? – Mẹ hỏi.

– Kh-kh-không có gì ạ. – Pia lúng túng giấu hộp rau đằng sau lưng.

– Con đói hay có chuyện gì? – Mẹ ngạc nhiên.

– Con biết chuyện gì rồi. – Cái loa phóng thanh Marcella chạy xộc như bay xuống cầu thang. – Chị ấy đã tìm thấy con chó! Và chị ấy giấu nó ở đây! – Marcella ngồi thụp xuống: – Ra đây, chó con, ra đây, ra đây với Marcella nào. – Con bé dụ dỗ bằng cái giọng the thé.

Pia đảo mắt.

– Ở đây làm gì có con chó nào.

Liếc mắt thấy nóc tủ hơi bị kênh lên, Pia bí mật ra hiệu cho Yoko đóng chặt lại.

Marcella giơ lên củ khoai tây bị cản dở:

– Con đã bảo mà! – Nó nhìn Pia đang ngồi trên tủ đông lạnh, vẻ đắc thắng. – Hay là chị định bảo **chính chị** đã gặm củ khoai tây này?

Mẹ ngó nghiêng tìm kiếm. Pia cảm thấy cái nắp tủ dưới hông bị đẩy lên.

Lại còn thế nữa! May mà lúc đó mẹ và Marcella không nhìn về phía này.

– Thôi đi. – Pia suyt Yoko.

Marcella đã nghe thấy.

– Em không thôi, cho đến lúc tìm được con chó. – Marcella tuyên bố và tiếp tục sục sạo trên sàn nhà. – Ra đây, chó con, ra đây đi... – Rồi nó chỉ vào giỏ đồ giặt đầy vẻ trách móc. Đồng quần áo chưa là bị xới tung, nhìn rõ cả những dấu móng vuốt trên ấy.

Bấy giờ mẹ mới nghiêm khắc nhìn Pia:

– Pia, giờ thì con nói đi. Con chó đâu?

Pia lúng túng không biết nói gì. Làm sao thoát khỏi tình cảnh này bây giờ?

–À, con, ừm, con... thả nó rồi. – Pia chỉ vào cửa sổ tầng hầm đang mở toang. Bố vẫn hay nói là không nên bắt giữ động vật. Chúng cần được tự do...

Mẹ không hiểu ý Pia.

– Nhưng chó thì khác. – Mẹ nói. – Mà con cũng biết con chó ấy đang bị lạc. Mẹ lắc đầu và kéo Marcella lên cầu thang. Mẹ nói vọng lại sau lưng. – Chủ của nó sẽ rất biết ơn nếu được nhận lại con vật... Dạo này con lạ lắm đấy, Pia.

Rồi Pia chỉ còn nghe thấy mẹ và Marcella quyết định sẽ bắt tay cải tạo căn phòng ra làm sao. Nó ước gì được chạy theo và cản hai người lại. Nhưng bây giờ nó phải chăm lo cho Yoko trước đã.

Chương 3

Chiều hôm sau Pia đặt Yoko vào xe kéo móc sau xe đạp. Bố vẫn hay chở Pia ngồi trong đó đến vườn trẻ, rồi đến lượt Marcella. Sau đó cái xe bị bỏ vạ vật đâu đó trong tầng hầm trước khi Pia lục lọi tìm ta. Nó đã suy đi nghĩ lại rất lâu rồi quyết định: phải đem Yoko về với chủ của nó thôi.

Tại sao? Rất đơn giản.

Hôm qua lúc mẹ và Marcella đã đi khỏi, Yoko còn âu yếm chơi rất lâu với tấm thảm lông khiến Pia rốt cuộc hiểu ra: Yoko nhớ nhà. Pia biết quá rõ cảm giác nhớ ai đó như thế nào. Nó nghẹn ngào. Chia ly quả là không dễ dàng đối với nó. Sinh vật bé nhỏ ấy đã chiếm chỗ trong trái tim nó rồi. Yoko làm cho nó cười, và rất lâu rồi chưa có ai làm được điều đó!

Pia lấy can đảm. Có lẽ thỉnh thoảng nó cũng được tới thăm Yoko chứ. Địa chỉ của nhà chủ Yoko ở ngay trên tờ rơi, may là cũng không xa lắm. Vậy thì ít nhất cũng không quá xa để Pia thỉnh thoảng chạy qua thăm.

Pia thở dài. Hay là cứ giữ Yoko lại? Nhưng giấu vào đâu? Trên nhà cây của nó như đêm qua? Nhưng vào mùa đông liệu có lạnh quá không? Mặc dù Yoko thích lạnh thật đấy. Nhưng rồi hình ảnh Yoko với khuôn mặt mơ màng khi ôm tấm thảm lại hiện ra. Không. Yoko nhớ nhà. Nó phải mang trả Yoko thôi.

Pia định đi luôn thì phát hiện thấy một cái xúc xích trên vỉa hè. Lại thêm một cái nữa. Dấu vết xúc xích dẫn tới cửa nhà nó. Pia phì cười. Lại Marcella đây mà – con bé không dễ dàng bỏ cuộc. Liệu mẹ có thích thú khi thấy thế không nhỉ? Pia càng cười nhả nhở lúc nhìn kỹ đồng xúc xích hơn. Xúc xích đậu nành của mẹ! Làm gì có con chó nào thích được món này?

Địa chỉ trên tờ rơi là một nơi hẻo lánh. Pia đạp xe qua mấy bãi đất um tùm và một cây xăng bỏ hoang. Tận cuối đường nó tìm thấy số nhà 11A. Nó lại rút tờ rơi trong túi ra, đúng rồi: chính xác là 11A. Nhà số 11A là một cái nhà máy cũ, xập xệ hoàn toàn, mặt tiền bẩn thỉu và cửa sổ thì cáu bẩn. Pia

ngạc nhiên khi nghe tiếng động vật kêu và tiếng gầm phát ra sau những khung cửa sổ mờ đục. Nó đang ở đâu đây? Trước cửa là một chiếc xe tải khổng lồ sơn màu mè lòe loẹt đã từng có một quá khứ huy hoàng. Pia tò mò đi vòng quanh xe. Trông nó giống xe chở thú vật vì có những lỗ thông hơi. Rồi một cái biển bắt vít trên xe đã khẳng định điều đó: **VAN SNEIDER – Các loại động vật. Cả chết lẫn sống.** Pia bỗng thấy lo ngại. Và nhìn Yoko thì nó đoán hình như Yoko chẳng có vẻ vui mừng khi được đưa về ngôi nhà này. Rõ ràng cái xe tải làm nó sợ hãi vì nó đang co rúm người lại trong góc xe kéo và lấy tay bịt mắt. Pia cảnh giác. Ở đây có gì không ổn. Con bé quyết định đi thăm dò tình hình trước đã.

Rón rén hết mức có thể, Pia đạp xe qua cổng đang mở toang hoang. Nó đỗ lại dưới một cửa sổ cao cao của nhà máy, xuống xe và nhìn ngó xung quanh. Đây rồi, cái thùng rác này có vẻ dùng được đây. Nó ra sức đẩy thứ quái quỷ, cũ rích này đến dưới cửa sổ và trèo lên để nhìn vào bên trong tầng trệt. Nó áp mặt vào kính. Mãi một lát sau nó mới có thể nhận ra những gì bên trong. Thoạt tiên nó chỉ nhìn được hình bóng lơ mờ. Rồi nó hiểu ra. Cũi! Cũi! Toàn cũi to tướng. Và những con vật co ro trong cũi. Bị nhồi nhét chặt cứng. Pia chú ý đến con gấu nâu to, mắt có viền trắng. Chắc hẳn nó chính là con gấu vừa nãy đã rống ầm lên. Pia còn thấy một con linh miêu tai đen và một cũi nhốt đầy thỏ trắng. Dưới cửa sổ, ngay cạnh bàn, còn những con vật to hơn – đó có thể là giống lạc đà không bướu. Pia nín thở. Nếu đây là một sở thú thì nó phải biết chứ. Toàn bộ việc này không ổn chút nào. Nó ngờ ngợ cảm thấy mình vừa khám phá ra một chuyện phi pháp nào đó. Đúng lúc có tiếng chuông điện thoại. Pia co rúm lại vì sợ. Cánh cửa bị đẩy toang và một người đàn ông xồng xộc vào phòng. Gã này vừa đi vừa cởi bộ quần áo dày vùng cực ra. Một con chó nhỏ vụng về bám gót gã. Pia cố nhìn nó kĩ hơn. Đây đâu phải là chó thật! Một con rô bốt chẳng? Buồn cười quá đi. Pia lắc đầu. Đúng là nó chưa từng thấy thứ gì như vậy. Gã loay hoay kéo khóa bộ đồ vùng cực và nói chuyện với con chó máy. Pia chỉ nghe bập bõm mấy câu vì chuông điện thoại reo rất to xen vào.

– Trixi, Trixi. Hôm nay đúng là một ngày chết tiệt. Tao thậm chí chẳng kịp thay đồ nữa... Sau chuyển đi dài chết tiệt... và chuyển bay chết tiệt đáng nguyên rủa... và rồi tao ở đây trước cái cửa chết tiệt này... và thằng Người Tuyết chết tiệt đã trốn mất tăm... Lẽ ra nó có thể mang lại cho tao cả một kho vàng chết tiệt... Phi vụ chết tiệt lớn chưa từng của tao! Không! Tao không thể để lọt lưới một đồng của cải như vậy được! Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! – Nói đến đây thì gã tới chỗ điện thoại đang reo. – Ngồi xuống, Trixi! Đồ chó sắt khốn nạn!

Gã nhắc điện thoại.

– Van Sneider đây, – gã gào vào ống nghe. Khi nhận ra người ở đầu dây bên kia, hấn chột đổi giọng và diễn vẻ thẽ thọt: – Tất nhiên, ông Kellermann kính mến, tôi đã mang về cho ông nhiều báu vật tuyệt trần đời từ Himalaya.

Van Sneider ngả ngốn ra ghế và thượng cẳng chân lên bàn. Pia cau mặt nhận ra đôi ủng kinh tởm của hấn làm bằng da rắn đuôi chuông. Một con lạc đà không bướu chúi mõm qua song cũi và cố gặm mớ giấy tờ trên bàn. Van Sneider xua con vật tội nghiệp bằng một cú đập thô bạo trong khi vẫn tiếp tục nói điện thoại.

– Chắc chắn mà, thưa ông Kellermann kính mến! Tôi mang theo tất cả hàng ông đã đặt. Tất cả dành cho sở thú xinh đẹp và sở thích sành điệu của ông. Tất cả chúng đều còn sống, những con thú cưng. – Gã nỉ non vào điện thoại.

– Vâng, ông nói đúng đấy ạ, chúng **vẫn** còn sống, hahahaha. – Gã phá lên cười một cách khả ố. – Ông sẽ khó có thể quyết được sẽ trưng ra con nào và nhồi trấu con nào đâu.

Van Sneider nhìn quanh và đếm:

– Vâng, tất nhiên, tôi có gấu Tây Tạng mắt viền trắng, linh miêu tai đen châu Á, mấy con thỏ ria trắng, và những con lạc đà không bướu kinh tởm, à quên, ý tôi là... những con lạc đà không bướu tuyệt vời. – Gã vung tay đánh con lạc đà đang cố chui ra khỏi cũi để gặm cỏ áo sơ mi của mình.

– Chưa hết đâu ạ, thưa ông Kellermann, trước khi ông đập máy, vẫn còn thứ tuyệt nhất! Tôi không chỉ có những con thú quý hiếm này, tôi còn mang tới một bất ngờ cực đỉnh từ Himalaya, nói chính xác hơn là từ Tây Tạng, một thứ mà thế giới chưa từng được chiêm ngưỡng bao giờ. Các đài truyền hình sẽ ùn ùn kéo tới sở thú của ông khi ông trưng nó ra, bất kể còn sống hay chỉ nhồi trấu – dĩ nhiên chỉ khi ông muốn trưng ra...

Pia nín thở, đúng lúc đó nó cảm thấy như có ai giật mạnh ống quần mình. Nó giật bản mình. Nhưng đó chỉ là Yoko đang sợ hãi kêu “Yo-Yo-Yo” và cố lôi cô bạn của nó đi. Pia định cúi xuống vuốt ve và trấn tĩnh nó. Lúc đó nó mất thăng bằng thùng rác đổ đánh rầm và Pia cũng ngã lộn cổ xuống. Pia bị thương ở cánh tay, nhưng bây giờ – không để ý đến điều đó.

– Trốn đi Yoko! Nhanh lên! – Nó suýt, và khi Yoko vừa kịp nấp ra đằng sau đồng bánh xe cũ thì Van Sneider cũng chạy ra sân, con Trixi rô bốt cũng vừa sửa loảng xoảng vừa chạy loạch xoạch theo sau.

– Mà làm gì ở đây? – Gã ta rống lên với Pia. – Đây không phải chỗ cho màm thọc mũi vào! – Đúng lúc đó gã ta phát hiện ra tờ rơi mà Pia vẫn còn cầm trên tay. Ngay lập tức giọng gã trở nên ẻo ợt thân thiện: – À, có lẽ cô bé tới vì đã tìm thấy con chó của chú phải không?

Pia cố tìm cách để thoát thác cho nhanh. Đồng thời nó khua tay sau lưng để ra hiệu cho Yoko nên trốn vào trong cái xe kéo. Nó cố bịa ra cái gì đó nhưng thực tình chỉ ấp úng thốt ra mấy âm thanh ngớ ngẩn. Cùng lúc nó nhận ra trong khóe mắt là Yoko đã nắm được tình hình. Yoko rón rén đi ra từ sau đồng bánh xe, chạy nước rút tới chỗ máy trộn bê tông cũ và nấp ngay vào đó. Hành động của Pia không lọt nổi qua mắt Van Sneider. Gã cũng hiểu ra. Gã nhảy xổ ra đồng bánh xe. Thừa cơ hội, Yoko chạy như bay tới chỗ xe kéo. Pia cũng nhảy phắt lên chiếc xe đạp địa hình và nhấn bàn đạp như có ma đuổi sát lưng.

– Yo-Yo-Yo! – Yoko reo lên thúc giục. Khi Van Sneider hiểu ra sự tình, gã liền hốt hải đuổi theo Pia nhưng vấp phải con Trixi đang kêu ăng ăng, và

âm thanh cuối cùng lọt vào tai Pia là một tiếng rống tuyệt vọng của gã trước khi nó ngoặt vào đường rẽ...

Chương 4

Pia mệt dứt hơi khi lao vào cổng nhà mình, xe kéo lắc lư qua lại trông thật nguy hiểm. Pia phanh gấp đến nỗi để lại một vết đen dài trên mặt đường lát đá.

– Ổn rồi! – Nó hỗn hển thốt lên. – Chúng ta đã thoát khỏi gã, gã Van Sneider, gã thô bỉ, gã chuyên bắt động vật, gã... – Nó ôm cạnh sườn. Đó là thành tích thể thao lớn nhất trong đời nó. Nó xuống, tựa xe vào tường nhà và ngã vật xuống thảm cỏ.

– Yoko, chúng ta đã thực sự làm được, chúng ta đã thoát khỏi tay gã. Tớ không thể tin được điều đó. – Pia thổi mạnh mớ tóc trên mặt. – Vậy cậu đúng là Người Tuyết, Yoko à! Tại sao cậu không nói điều đó ngay? – Nó cười khúc khích. – Cậu đúng là không thể nói được, tớ biết. – Nó đá nhẹ chân vào xe kéo. – Cậu phải biết tớ đã không phút nào tin cậu là một con chó. – Bây giờ Pia cười sáng sủa. – Một con chó! Đúng là trò ngớ ngẩn kiểu Marcella!

Pia ngồi dậy.

– Yoko? – Nó hỏi. – Sao không ra khỏi xe đi, Yoko? – Nó kéo cái bạt trùm xe kéo ra.

– YOKO! – Pia hoảng hốt tắc nghẹn tiếng cười. Yoko đã biến mất. Xe kéo trống không!

Đầu óc Pia quay cuồng những suy nghĩ. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Nó đã nhìn thấy chính xác là Yoko nhảy vào trong xe rồi mà. Nó còn nghe rõ tiếng reo hò thúc giục “Yo-Yo-Yo” của Yoko lúc trở về cơ mà. Và sau đó là tiếng rống của Van Sneider khi gã bị thua trong cuộc truy đuổi.

Có thật là gã thua? Hay chính Pia thua mới đúng? Nó đã mắc mưu Van Sneider chăng? Gã đã chạy theo và bắt cóc được Yoko từ trong xe nhân lúc Pia sơ suất? Có thể như thế không?

Có lẽ Yoko đã bị văng ra khỏi xe lúc xe phóng nhanh mà Pia không nhận ra? Pia ngơ ngác. Ai có thể giúp nó bây giờ? Nó có thể chia sẻ với ai câu chuyện hoang đường này? Mẹ sẽ không tin một lời nào đâu, Pia chắc chắn như vậy. Chỉ cần nó bắt đầu kể về Người Tuyết hay gã săn động vật thì mẹ sẽ phẩy tay ngay và lại nói đạo này nó lạ lắm. Thêm nữa, bây giờ mẹ chỉ bận tâm với Marcella và căn phòng dở hơi thôi. Pia sức nhớ đến Lukas. Mình có thể nhờ Lukas giúp, trước đây hai đứa đã cùng nhau thực hiện một vài cuộc phiêu lưu và cậu ta cũng là bạn tốt nhất của mình. Nhưng rồi cô bé chợt nhớ tới cây sáo. Thật sự là Lukas đã cư xử chẳng ra sao. Lukas đã nói rằng nó hợm hĩnh. Hừm, cậu ta đâu hiểu được cảm giác khi bố mất là thế nào. Lúc đó mọi thứ đều trống rỗng, và cảm giác nặng nề như đeo đá. Bỗng dưng người ta chẳng thấy có gì vui vẻ nữa – và cả khi vui vẻ chẳng nữa không biết liệu có được phép cười không. Bỗng dưng người ta cảm thấy mình khác hẳn. Lukas đâu hiểu được điều đó. Thôi, Lukas cứ việc biến đi cho khuất mắt.

Để chắc chắn, Pia còn tìm Yoko lần nữa ở nhà cây rồi quay trở lại quãng đường đến tận nhà máy cũ. Nó sục tìm Người Tuyết nhỏ bé ở khắp nơi, không ngừng thì thào gọi. Luôn đề phòng gã Van Sneider. Nhưng may là nó không chạm trán gã nữa.

Nó thận trọng, liều mạng quay lại chỗ đó lần nữa mà tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Nó dừng lại thùng rác và nhòm qua cửa sổ. Nhẹ cả người! Yoko không bị nhốt trong cái cũi nào cả. Nhưng Pia cũng chẳng thấy Van Sneider và con chó rô bột của gã đâu. Chỉ có những con thú tội nghiệp từ Himalaya trong những chiếc cũi.

Giờ Pia đã về nhà. Nó tuyệt vọng ngồi phịch xuống chỗ cạnh bàn ăn tối. Có món mì với loại nước sốt yêu thích, nhưng nó chẳng thèm để ý. Nó ưỡn oải chọc chọc đĩa mì. Thậm chí nó còn không nhận ra mẹ và Marcella khắp người lem luốc màu. Nó bỏ qua cả tiếng bép xép của Marcella. Nó không nghe thấy con bé hào hứng mơ về một căn phòng toàn màu hồng và muốn trang trí như thế nào.

– Con có thể vui với em một chút được chứ. – Mẹ dè dặt lên tiếng. – Em đang vui thế cơ mà. Không vì thế mà con vui vẻ một chút được ư?

Pia gật đầu lẳng đặng.

– Ủ, thì vui. – Nó nói khi thấy ánh mắt chờ đợi của mẹ.

Mẹ thở dài. Mẹ không hiểu nổi Pia. Con bé càng ngày càng thu mình, chẳng để ý gì đến bạn bè nữa. Chỉ quanh quẩn trên ngôi nhà cây. Và hôm qua còn giấu giếm gì đó ở trong hầm. Hôm nay thì về nhà mồ hôi nhễ nhại, mặt lử, chẳng nói câu nào. Đơn giản là không kể bất cứ điều gì!

Mẹ Pia rất bối rối. Làm thế nào có thể đánh thức lại niềm vui sống trong cô con gái lớn của mẹ bây giờ?

– Con có ý tưởng gì cho sinh nhật sắp tới chưa? – Mẹ hỏi khích lệ. – Con thích gì nào?

– Con ước chả có sinh nhật. – Pia lẩm bẩm. Ngay khoảng khắc đấy, từ khóe mắt, nó thấy cánh cửa tầng hầm đang mở ra. Chậm. Rất chậm. Một sinh vật lông lá thận trọng khẽ lách qua khe cửa. Nó kẹp một con gà đông lạnh dưới nách. Tim Pia đập mạnh. Yoko!

Mẹ và Marcella lại nói tiếp về căn phòng mới và không để ý tới điều đó. Thật may. Pia cầm đĩa ra dầu cho người bạn nhỏ trốn đi.

Mẹ chắc chắn không tin Yoko đang gặp nguy. Không, Pia phải bảo vệ Yoko. Không ai được biết về Yoko! Kể cả mẹ và Marcella. Nếu biết mẹ sẽ mang Yoko đến trả cho Van Sneider và mẹ cũng đã đọc tờ rơi mà. Không thì cũng nộp cho sở thú hoặc cảnh sát. Rồi sẽ khốn khổ cho Yoko, vì gã Van Sneider đã tiên đoán Yoko sẽ gây chấn động toàn thế giới. Số phận của cục bông nhỏ bé ấy chẳng là gì với gã. Gã chỉ thích kiếm tiền bằng Yoko thôi! Sống hay chết cũng vậy.

Suýt!, Pia ra hiệu và quơ đĩa tít mù. Yoko làm gì thế nhỉ? Sao nó không linh đi luôn? Giờ mẹ đã để ý, nhìn theo ánh mắt Pia. Thôi rồi! Pia nín thở. Mẹ quay ra và... bụp! – Yoko biến mất. Nhanh như chớp. Chỉ trong nháy mắt. Pia dụi mắt liên tục.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Và khi đảo mắt nhìn quanh, Pia thấy con gà trôi lững lờ ra phía sân thượng.

Ngay cả trong mơ Pia cũng không nghĩ được Yoko có thể tàng hình. Sao trước đây nó không... Hay là...? Pia ngẫm nghĩ trong lúc cho chén đĩa vào máy rửa bát. Hôm nay nó đến phiên rửa bát và không sao trốn được.

Cuối cùng nó cũng lên ra được nhà cây lúc trời sắp tối. Yoko lại hiện hình và đang nằm thư thái trên đệm. Nó nghe iPod, búi tai giật giật theo điệu nhạc. Trông nó thật thoải mái. Vỏ hộp gà đông lạnh nằm trên sàn.

– Yoko! – Pia reo lên. Nó rất vui vì lại có Yoko bình an vô sự ở bên. – Cậu có thể biến thành vô hình được à? – Pia quăng mình xuống cạnh Yoko. – Làm thế nào vậy?

Yoko kêu miếng gà đông lạnh cuối cùng trên giá bên cạnh, đặt lên trán một lát rồi quẹt quẹt trên cánh tay như thế phải tự làm lạnh. Rồi nó ngoạm một miếng – và lập tức biến mất.

– Cậu cần lạnh mới vô hình được đúng không? – Pia ngạc nhiên nói.

– Yo! – Sinh vật vô hình đáp.

Pia quờ quạng tìm bạn Người Tuyết và nhận ra rằng không thể nhìn thấy Yoko nhưng vẫn chạm vào nó được. Yoko còn bên cạnh Pia trong nhà cây. Nó ép chặt sinh vật lông lá vào ngực. Yoko sung sướng rúc vào nó. Lúc Pia gãi sau tai Yoko, nó gừ gừ như một chú mèo. Pia ghen ngào. Đã bao lâu rồi nó không còn cảm thấy sung sướng và bình yên như thế này, không được cảm nhận sự ấm áp này?

Thật kì cục vì sự ấm áp lại đến từ sinh vật xứ lạnh. Cả hai cứ nằm như thế một lúc lâu. Pia có thể nằm như thế mãi ấy chứ. Yoko làm nó hạnh phúc thật sự...

Sau khi Yoko hiện hình trở lại, nó phát hiện ra một vết xước dài trên cánh tay Pia lúc ngã vào thùng rác. Nó hốt hoảng xem vết thương của cô bạn.

– Tớ đã định rửa sạch nó rồi. – Pia ấp úng. – Hi vọng không bị nhiễm trùng.

Nó thầm ngạc nhiên sao mẹ không dùng cả can thuốc sát trùng đổ ụp lên luôn. Ngày thường thì mẹ đã phát cuống lên với những vết thương như thế này. Pia thở dài. Bây giờ mẹ chỉ nghĩ về căn phòng của Marcella thôi...

Pia cảm thấy Yoko thối hơi thở lạnh như băng lên vết thương trên tay. Dễ chịu quá. Pia nhắm mắt. Khi mở mắt ra, nó không tin vào mắt mình. Vết thương đã biến mất. Cánh tay của nó hoàn toàn lành lặn.

– Yoko! Cậu làm thế nào vậy?

– Yo-Yo-Yo. – Người Tuyết bé nhỏ dịu dàng nói.

Pia trào nước mắt. Lâu lắm rồi, nó không được ai săn sóc như thế.

– Yoko, đừng bao giờ bỏ đi nữa nhé, được không? – Pia nghẹn ngào thì thầm.

Yoko khẽ tóc lắc đầu, vẻ lưỡng lự.

– Đừng bao giờ bỏ đi nữa nhé, cậu nghe tớ chứ? – Pia khẩn khoản nhắc lại.

Yoko liên tục tránh ánh mắt Pia. Rồi nhìn nó buồn bã một lúc lâu. Giờ thì Pia hiểu ra: Yoko chẳng bao giờ thuộc về nó cả. Cậu ấy chỉ thuộc về chính mình. Và thuộc về dãy núi Himalaya nữa.

Chương 5

– Vậy thì cậu phải hứa ở yên dưới tầng hầm đấy. – Pia nhắc lại câu đó tới cả trăm lần suốt sáng hôm sau. Nó lo cho Yoko lắm. Vì thế nó muốn tốt hơn là để Yoko trong nhà mà không phải trên ngôi nhà cây, vì trên đó có thể bị phát hiện.

Sinh vật bé nhỏ tự dọn một chỗ ở thoải mái trong tủ đông lạnh. Nó đã chén một chiếc Pizza đông lạnh và một hộp cá thối tẩm bột cho bữa sáng. Giờ nó muốn chợp mắt một chút và sau đó sẽ chén tiếp hộp kem sôcôla lớn dành cho cả gia đình. Nó đã đặt sẵn ngay cạnh mình rồi.

– Yo-Yo-Yo! – Nó gọi với theo Pia chào tạm biệt.

Pia nhìn đồng hồ và phóng đi.

Khi đạp xe địa hình đến trường, một hình ảnh chợt vụt qua đầu nó.

Bố đang đứng ở cổng vườn với tờ báo trên tay và vẫy chào cho đến tận khi Pia rẽ phải ở góc đường tiếp theo. Sáng nào bố cũng đứng đó, dù mẹ luôn lấy chuyện này ra trêu bố. Cả Lukas cũng đem chuyện này ra chế giễu khi tới đón Pia.

Hôm nay cả bố lẫn Lukas đều không ở đây. Pia buột miệng thở dài. Nó biết rằng ngay cả ở cổng trường, địa điểm gặp gỡ trước kia của nó, cũng chẳng có ai đợi nó cả. Pia đã bắt các bạn đợi quá lâu, cuối cùng ngay cả đứa chờ lâu nhất cũng phải bỏ đi. Nó cũng không tới nhóm chơi trượt ván nữa, dù nó và Lukas là những đứa chơi tốt nhất, và thực sự chúng cũng từng là một đội ăn ý nữa. Thầy Hefele dạy thể dục và huấn luyện trượt ván luôn khuyến khích và liên tục gọi điện giục giã nó tham gia, nhưng Pia đơn giản chẳng có tí hứng thú nào nữa cả. Làm gì còn ý nghĩa nào nữa khi bố không còn tới xem buổi thi đấu. Pia đã trở thành kẻ cô đơn thật sự và lơ đãng chuyện học hành. Đơn giản là nó chẳng còn hào hứng với bất cứ điều gì nữa.

Hôm nay, nó thấy người khang khác thế nào ấy. Ít nhất thì bài học hôm nay cũng thu hút sự chú ý của nó. Giờ địa lý hôm nay nói về các dãy núi lớn nhất thế giới. Chủ đề Himalaya khiến Pia giống tai nghe. Ngoài môn thể dục, thầy Hefele cũng dạy địa lí. Thầy giảng rất lôi cuốn về dãy núi kì vĩ này. Nó cũng được gọi là “Nóc nhà thế giới”. Mười trong số mười bốn ngọn núi cao nhất hành tinh có mặt ở đó. Một trong số này có đỉnh Everest, ngọn núi cao nhất với 8848 mét.

Pia giơ tay trong giờ học.

– Thưa thầy, người ta nói tiếng gì ở Himalaya ạ? – Nó thắc mắc.

Thầy Hefele nhìn nó, thầy vui vì Pia lại tham gia phát biểu.

– Thế này nhé. – thầy nói. – Dãy Himalaya vươn ra nhiều nước. Cũng như dãy Alpes thuộc về nhiều nước đấy thôi. Himalaya trải dài qua Buhtan, Ấn Độ, Pakistan, Nepal và Trung Quốc và vì thế mà nhiều thứ tiếng cũng được nói ở đó...

– Tây Tạng thì sao ạ? – Pia hỏi thêm.

– Phải rồi, đó là một câu chuyện buồn. – Thầy Hefele nói. Và thầy kể về Tây Tạng, từng là đất nước cao nhất hành tinh, đã bị Trung Quốc chiếm đóng và giờ trở thành một vùng của Trung Quốc và không còn là một nước độc lập nữa. Người Tây Tạng theo đạo Phật và họ có nhiều đền đài tráng lệ. Tiếc là đa số những công trình này đã bị người Trung Quốc tàn phá. Dầu vậy, ngày nay vẫn còn nhiều thầy tu sống ở đó vì người Tây Tạng cố gắng gìn giữ nét văn hóa và đương nhiên cả ngôn ngữ của họ.

Lúc sau, Pia lại hỏi về động vật ở Himalaya. Liệu ở đó nhất định có những loài thú hiếm và nhiều loài bị đe dọa tuyệt chủng. Thầy Hefele khẳng định và hứa sẽ mang đến tài liệu liên quan vào tiết học tới.

Lâu rồi, trường học không lôi cuốn nó như vậy. Chính vì tiết học này thật sự vui vẻ và làm nó phấn khích, nên nó cũng tham gia phát triển rất tích cực trong tiết toán của thầy Zahlinski già lụ khụ. Ai cũng nhận ra điều đó vì đã là tiết học thứ sáu và tất cả những đứa khác thì gật gù hết cả rồi.

Thầy Zahlinski phấn khởi đến nỗi thầy đề nghị Pia cuối giờ ở lại. Thậm chí thầy còn ban cho nó một lời khen – quả là chuyện ngàn năm có một.

Lúc Pia xuống cầu thang, chẳng còn đứa nào cả. Pia đi một mình ra nhà để xe với chiếc iPod. Chợt ai đó vỗ vai nó.

– Tớ vẫn đợi cậu – Lukas nói và rút cây sáo từ cặp ra. Sáo đã được chữa lại, hầu như không nhìn thấy vết đứt gãy. Lukas ấp úng. – Tớ muốn xin lỗi cậu. Đúng là tớ không biết rằng cây sáo của bố cậu.

– Cám ơn, Lukas! – Pia gật đầu và nhìn sâu vào mắt cậu bạn. Nó vui vì cây sáo lại nguyên vẹn. Đặc biệt nó còn vui vì Lukas đã biết lo lắng. Nó ngần ngại liệu có nên kể cho cậu bạn về Yoko hay không. Chả gì thì Lukas cũng là bạn tốt nhất của nó. Nhưng ngay khi nó định mở mồm thì Lukas đã thao thao thuật lại chuyện mà hôm qua nó thấy ở siêu thị. Đầu óc Pia đang hướng trọn về Yoko, nhưng nghe Lukas nói đến đôi ủng da rằn đuôi chuông làm nó đột ngột chú ý.

– Cậu chẳng tin nổi là ở siêu thị lại xảy ra những chuyện phiêu lưu như vậy đâu! – Lukas nói. – Một gã khổng lồ với đôi ủng da rằn đuôi chuông kì quái, lao xông xộc qua các giá hàng. Hắn nói là đi tìm con chó của hắn. Và cậu có biết hắn tìm con cầu chết toi đó ở đâu không? Trong tủ đông lạnh! Hắn nhảy xổ vào quầy cá. Làm nước đá bắn tung tóe khắp cửa hàng! – Lukas ôm bụng cười. Pia định hỏi, nhưng Lukas vẫn chưa kể xong. – Đỉnh điểm om xòm. Đúng là gã khổng lồ tìm con chó của hắn. Nhưng đồng thời, một con chó máy cứ theo gót hắn suốt buổi! Và nó cứ ăng ăng không dứt...

Pia hiểu ngay ra tình hình. Đúng là tiếng sủa của Trixi đây. Gã khổng lồ kia dĩ nhiên là Van Sneider. Pia khớp mọi thứ lại với nhau, vậy là Van Sneider săn đuổi Yoko trong lúc Pia đang cố lánh xa hắn.

Yoko tinh ranh quá, Pia nghĩ. Bất chợt nó thấy mọi chuyện trở nên rõ ràng. Yoko không muốn Van Sneider moi ra chỗ Pia ở. Vì thế Yoko mới dụ gã thợ săn nguy hiểm vào siêu thị, tàng hình trong tủ đông lạnh và trốn thoát được bằng cách ấy. Nhất định sự việc đã xảy ra như thế! Pia hình

dung rõ mọi chuyện. Nó thấy nhẹ cả người, vì điều ấy rõ ràng có nghĩa là Van Sneider không biết nhà nó ở đâu.

Sau khi đã suy nghĩ mạch lạc trở lại, Pia quay sang Lukas:

-Thế Van Snei... à, gã khùng ấy còn làm gì nữa?

Lukas cười nghiêng ngả.

– Hẳn bị một người bảo vệ dẫn đi. À, chính là các bác hàng xóm cạnh nhà cậu đấy. Cái bác suốt ngày tập karate và hét “cha-ka”... Cậu cũng biết ông ta không phải người dễ xơi. Còn lâu gã khùng đó với con chó máy mới dám bước chân vào siêu thị này, dám cá luôn.

– Hy vọng thế. – Pia lăm bắm và quyết định cho Lukas biết bí mật của nó. Hai đứa hợp lực sẽ bảo vệ Yoko tốt hơn.

Nhưng Lukas lại khám phá ra thứ gì đó bên kia đường.

– Ăn kem nhé? Đi nào, tớ mời! – Lukas tỏ ra nhiệt tình. Pia rất vui khi được mời. Nó không muốn từ chối Lukas lần nữa và vì vậy quyết định sẽ nói cho bạn tốt về vấn đề của nó với Yoko sau. Hai đứa đập tay rồi xông thẳng tới chỗ xe bán kem.

Chúng tới bên xe bán kem đúng lúc người bán kem cục cằn đang chửi mắng một cậu bé. Khi Pia quan sát cảnh ấy và đang suy nghĩ có nên xen vào hay không, thì từ dưới gầm xe lao ra một vật như như kim loại be bé, sữa loảng xoảng quanh chân bọn trẻ.

Trixi!

Pia nhận ra ngay vấn đề. Người bán kem kia trông cũng quen quen, ít nhất là giọng của gã. Rõ rồi! Van Sneider đang đánh hơi ở các trường học để tìm ra nó. Pia hoảng hốt. Nó nhảy tót vào bụi cây và ngồi thụp xuống.

– Kia, có chuyện gì thế, Pia? – Lukas ngạc nhiên.

– Suyt! Giúp tớ đi, Lukas, bây giờ cậu làm y hệt điều tớ nói nhé! – Pia ra hiệu. Và nó nhanh nhẹn thì thầm với Lukas nên làm như thể nó đã đi mất. Vì Pia đã nhanh chóng nắm được tình hình. Nhất định Van Sneider đã phát

hiện ra nó từ lâu rồi, gã chỉ vừa bị sao nhãng bởi thằng bé không thể quyết định ăn kem gì, do đó mới cúi kính và chửi um lên như thế. Đúng vậy, Pia nhìn thấy chiếc ống nhòm lủng lẳng trên cổ gã thợ săn.

– Gọi tìm tớ đi, Lukas, mau lên.

Lukas rên lên. Nó nhìn Pia hơi ngơ ngác. Nhưng rồi nó cố gắng gọi thật to:

– Pia! Piiiiiaaaaa! Cậu chạy đi đâu rồi, Pia?

Van Sneider cũng nhón nhác nhìn quanh. Tất nhiên hẳn không thấy Pia đâu nữa. Ngay lập tức hẳn đưa ống nhòm lên mắt.

Lukas còn ngoan ngoãn gọi thêm một hai lần nữa. Nhưng rồi nó mắng Pia:

– Giờ tớ thấy bức mình thật sự rồi đấy. Tớ cất công làm bao chuyện vì cậu mà cậu càng ngày càng chuối quá. Thế là đủ rồi, cậu quá vớ vẩn...

Pia nhìn bạn vẽ cầu khẩn.

– Tin tớ đi! Tớ biết chuyện này nghe ngang tai, nhưng hoàn toàn có thật. Gã này chuyên đi săn động vật, rất nguy hiểm. Gã bám theo tớ, vì tớ...

Lukas cắt ngang lời bạn và quát:

– Săn động vật! Bám theo cậu! Đi mà kể chuyện cổ tích ấy cho người khác chứ đừng kể cho tớ! Quên khăn trương đi, hiểu chưa? – Nó lắc đầu. – Kệ cậu, tớ sẽ mua một cây kem. Cho mình tớ! – Và Lukas hùng hổ đi về phía xe bán kem.

Pia lom khom lén đến gần để quan sát rõ hơn. Tim nó đập thình thịch. Nó lại làm hỏng tình bạn với Lukas vừa mới chớm mọc lại ư?

Nó nghe thấy Van Sneider moi thông tin từ Lukas:

– Cô bé vừa đi cùng cháu từ trường ra là ai thế, cháu có biết nhà cô bé ấy ở đâu không?

Pia nín thở. Lukas sẽ nói gì đây?

– Cô bé nào ạ? – Lukas hỏi.

– Vừa lúc này ấy!

– À, cái đứa... cao khoảng mét một bốn mươi ấy ạ? – Lukas dài giọng.

Van Sneider gật đầu.

Pia tắc thờ.

– Tóc nâu, cặp tóc ra phía sau chứ gì? – Lukas hỏi tiếp.

Pia tròn tròn mắt.

Van Sneider gật đầu lia lịa.

– Con bé mặc quần bò yếm á?

Pia nhìn xuống cái quần bò yếm của nó.

Van Sneider gần như nhòai cả người ra ngoài quầy bán kem, hau háu đợi thông tin từ Lukas. Lukas không nói nữa. Nó quay đi và nói qua vai.

– Cháu không quen con nhỏ đó!

Rồi nó lướt khỏi đó trên ván trượt.

Chương 6

– Rốt cuộc cũng tìm được đường về nhà cơ đấy, Pia! – Mẹ mở toang cửa với vẻ mặt không vui vẻ tẹo nào. – Mẹ và em đang nóng lòng được nghe lời giải thích của con đây!

Pia cố chùng chình khi cởi giày. Có chuyện gì vậy nhỉ? Marcella thì đang khóc rống lên, còn mẹ thì đứng đó, trông như có thể nổ tung bất kì lúc nào vậy. Pia thở dài. Bây giờ không chỉ có gã thợ săn nguy hiểm chết người bám đuôi nó, mà đích thị ở nhà ai cũng ba máu sáu cơm cả. Nhưng mà... lí do là gì cơ chứ?

– Pia, tại sao? – Mẹ hỏi Pia như hụt hơi. – Sao con lại làm như vậy? Pia chưa kịp mở mồm thì đã bị Marcella đấm túi bụi.

– Pia, em ghét chị. Em ghét chị! Em ghét chị!

– Có chuyện gì vậy, mọi người làm sao thế? Con đã làm gì cơ chứ? – Pia lắp bắp.

Lập tức mẹ tóm tay Pia lôi xềnh xệch về phía căn phòng mới của Marcella. Pia đứng khựng lại trong khung cửa, chỉ một thoáng nhìn là nó hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nó nhìn tấm thảm mới, những bức tường mới dán giấy và đồ gỗ mới mua. Rồi nó nhìn thấy một bức tường đã được sơn hồng một nửa. Rõ ràng hôm qua mẹ vẫn chưa sơn xong. Và lại còn ngớ ngẩn để thùng sơn tơ hơ ở đó nữa chứ. Và hình như sáng nay Yoko chán chường một cách cực cực kì ngớ ngẩn. Có lẽ nó đã nghĩ rằng mình thật sự có thể quậy tung bừa với cái thùng sơn ở đây. Và giờ thì phòng của Marcella trông thế này đây: Các đốm sơn, vệt màu nhem nhuốc ở khắp nơi, trên thảm, đồ gỗ, cả ở ga trải giường nữa. Pia ôm đầu. Ôi, không!

– Chị rất t-t-tiếc. – Nó lúng búng trong miệng. – Thực sự, mọi người phải tin con, con không hề muốn thế... – Nó ôm đứa em gái đang giàn giụa nước mắt vào lòng và xoa đầu con bé. Ánh mắt mẹ đã dịu dàng hơn một chút.

– Pia. Mẹ hiểu tâm trạng của con đang bất ổn, có những lúc con không biết làm gì cho phải. Bố mất đi, đó thực sự là cú sốc với cả nhà.

Pia cúi nhìn sàn nhà. Đúng vậy, nó ngẫm nghĩ.

– Nhưng Pia à, đã bao giờ con thử suy nghĩ xem vì sao mẹ biết rõ cảm giác của con chưa? Mẹ cũng có những cảm xúc y hệt con thôi. Mẹ cũng nhớ bố từng giây từng phút chứ.

Mẹ mệt mỏi ngồi xuống giường của Marcella và buồn bã nhìn Pia.

– Con không nghĩ là hoàn cảnh của mẹ cũng khổ sở lắm sao? Nhưng mẹ có thể vì thế mà buông xuôi được ư? Để cho cảm xúc của mình bộc phát như vậy ư? Không được, mẹ còn phải lo cho các con. Mẹ phải lo cho văn phòng du lịch. Mẹ phải kiếm tiền nuôi cả nhà. Và thế tức là ngày nào mẹ cũng phải vui vẻ. Vui, vui, và vui.

Mẹ nói như bắn ra từng chữ.

– Có ai lại đi đặt chuyến du lịch nơi kẻ suốt ngày ủ rũ, não nề không? – Mẹ ghen ngào, và nói thêm: – Con có biết việc đó khó khăn thế nào không hả Pia?

Pia thấy mắt mẹ ầng nước, nhưng mẹ vẫn kìm được để nói tiếp và không để người ngoài nhận ra cảm xúc đó. Pia nhẹ nhàng rời tay khỏi Marcella và ngồi vào lòng mẹ. Nó vòng tay qua cổ mẹ và ôm mẹ thật chặt. – Giờ thì mẹ cũng khóc được rồi.

Thật khó để tránh cho màu sơn không lem vào quần áo. Pia đã ngồi cả tiếng trong vương quốc mới của Marcella và kì cọ như điên. Mẹ quay lại văn phòng du lịch và đem cả Marcella theo.

Đột nhiên Pia ngược lên: Tiếng gì thế nhỉ? Rồi một nụ cười vụt lên trên khuôn mặt nó. Nó thấy chổi đang cọ bên cạnh. Hoàn toàn tự nó. Lập tức Pia làm bộ giận dữ và nghiêm nghị nói:

– Là cậu chứ gì!

Cây chổi càng quét mạnh hơn.

– Cậu có điên không đấy? Cậu lại gây loạn à? Cậu nghĩ cái gì vậy chứ? Có nhất thiết cậu muốn bị phát hiện không? Hay muốn tố bức mình hả?

Cây chổi cọ chậm dần rồi dừng lại – cuối cùng Pia cảm thấy hai cánh tay lông mượt ôm lấy cổ nó từ sau và cọ đầu vào vai nó.

– Đây là lời xin lỗi chứ gì? – Giọng Pia đã trù mẩn hơn.

– Yo!

– Tốt, chấp nhận lời xin lỗi. Vậy thì cậu có thể hiện hình lại được rồi đấy.

Và ngay sau đó, cả hai cùng cật lực bắt đầu công việc. Pia cắm iPod vào máy của Marcella và bật to điệu nhạc yêu thích. Theo nhịp nhạc, cả hai cọ sạch mọi chỗ tới khi không còn trông thấy một vết bẩn nào. Và sau đó – sau đó Pia mới **thực sự** ra tay. Nó hát to theo điệu nhạc và lăn sơn hết bức tường.

Vui quá! Khi vừa định lăn sơn bức tường thứ hai, nó nảy ra một sáng kiến. Nếu thế thì bức tường thứ hai sẽ trở thành một kiệt tác của Pia và Yoko. Với những vết in hình bàn chân trông như đường diềm nghệ thuật, và những bông tuyết tinh xảo lơ lửng trên tường. Trần nhà phía trên giường, Pia sẽ vẽ cả bầu trời sao màu hồng và cuối cùng nó còn viết nắn nót lên cửa phòng chữ “Marcella”.

Một phờ, nhưng đầy kiêu hãnh về tác phẩm, Pia thả phịch người xuống ghế đệm phòng khách. Nó lấy một cây kem từ tủ đông lạnh và mút ngon lành. Yoko nhảy nhót trên lưng ghế và tập nhảy xa từ lưng ghế xuống tấm đệm ngồi. Pia cầm điều khiển và bật tivi. Nó chuyển vài chương trình và cuối cùng dừng lại ở kênh địa phương đang phát bản tin về sở thú trong thành phố Pia đang sống. Cô phát thanh viên đưa tin sở thú sắp đem tới một mục hấp dẫn đặc biệt: Từ hôm nay du khách sẽ được chiêm ngưỡng những động vật quý hiếm từ Himalaya. Máy quay chuyển hướng tới một người đàn ông nhếch nhác, đeo kính gọng sừng, tóc dài bù xù, được giới thiệu là giám đốc sở thú Kellermann. Kellermann? Pia nín thở – đó không phải người Van Sneider nói chuyện qua điện thoại sao! Nó bị kích động tới nỗi

hoàn toàn không để ý gì tới những lời sáo rỗng, kiêu ngạo của gã ta. Máy quay hướng tới khu nuôi gấu và người ta nhìn thấy một con gấu nâu to mắt viền trắng đi loanh quanh buồn bã trong cái chuồng chật hẹp. Giờ thì Yoko cũng nhìn thấy hình ảnh đó. Ngay lập tức nó dừng nhảy và nhìn chòng chọc như bị cuốn vào màn hình. Cô phát thanh viên kết thúc bản tin bằng một lưu ý, có một số con vật vẫn chưa quen với việc thay đổi nơi ở và cả tình trạng con gấu Tây Tạng cũng đáng lo ngại. Hình như nó nhớ nhà và bỏ ăn uống hoàn toàn. Quả là rất nguy hiểm sau chuyến đi mệt mỏi.

Yoko chăm chú lắng nghe, và nó nhảy lên. Vừa hét “Yo-Yo-Yo” nó vừa giật tung cửa và biến mất. Pia không phải cân nhắc một giây nào: Nó biết ngay Yoko định làm gì.

Chương 7

Lúc Pia xông ra ngoài cửa, Yoko đã ngồi đợi sốt hết cả ruột trong xe kéo. Pia quăng kem của nó cho Yoko và hô: “Tàng hình đi nào!”. Rồi nó nhảy lên xe và lập tức vút thẳng tới sở thú. Khi rẽ vào phố chính, chúng gặp một chiếc xe quái dị đi ngược chiều. Nó có màu bùn trông rất kinh tởm. Nhưng bên dưới lớp sơn lóe lên đây đó những vết lòe loẹt. Trên xe có dòng chữ: **XE GIÁN – chúng tôi tiêu diệt tất cả các loại sâu bọ rận rệp cho quý vị.** Pia đi chậm hơn một chút để quan sát cái ô tô này có vấn đề gì.

Mãi đến giờ nó mới thấy con gián khổng lồ gắn trên nóc xe, ít cũng phải dài hàng mét ý chứ. Tởm quá đi mất! Nó lại thấy chiếc xe đi từ nhà này đến nhà khác. Gã tài xế nhảy xuống từng nhà và bấm chuông cửa. Suýt nữa thì Pia đâm phải cái ô tô đỗ cạnh đường vì mãi ngoái theo xe gián. Tiếc là nó không nhận ra mặt gã tài xế, nhưng nó lại thấy thứ gì đó quen quen đang nằm ngủ trên nắp lô: chính là Trixi! Vừa thoáng nhận ra con chó kim loại là Pia chợt hiểu ngay mọi chuyện.

Thì ra Van Sneider đang sục sạo mọi nhà trong thành phố để tìm nó và Yoko. Biến khỏi đây ngay!

Nó lấy hết sức nhấn bàn đạp và phóng hết tốc lực. Nhưng tiếc là vẫn không đủ nhanh! Trước khi nó kịp rẽ vào con phố gần nhất, Trixi đã thức dậy và phát hiện ra Pia. Nó liền đánh động loảng xoảng ầm ỉ cả lên.

Pia lao vun vút như gió còn Yoko cổ vũ cuồng nhiệt. Nó nhìn quanh và nhận ra gã Van Sneider đã nhảy lên ô tô, quay đầu xe nghe rõ cả tiếng lốp kin kít giữa đường để truy đuổi chúng. Pia nghiêng xe một cách liều lĩnh, gần như quẹt xuống mặt đường khi rẽ sang con phố bên. Van Sneider định bám đuôi thì một chiếc xe khác chùng chình rời khỏi chỗ đỗ và cản đường hẵn.

Pia tiếp tục liều mạng phóng vun vút, nghe tiếng còi xe thịnh nộ sau lưng. Dù hoảng lắm đấy nhưng nó không nhịn nổi cười: Xe gián – cái tên

tỏm lợm thế mà chính xác!

Tới sở thú, Pia giấu xe vào lùm cây và nắm tay Yoko lúc này đã tàng hình, toan chạy nhanh qua cái cổng hẹp.

– Hượm đã nhóc, mua vé đã chứ.

Cùng câu đó là một cánh tay vươn ra từ trạm soát vé túm lấy tay áo nó. Pia khựng lại mặc dù Yoko lôi nó đi.

– Năm euro. Có thể học sinh thì ba euro. – Người đàn ông nói.

Pia hấp tấp chìa thẻ học sinh ra. Trong lúc người đàn ông xem kỹ ảnh của nó và kiểm tra xem thẻ có thật hay không thì nó sục sạo tìm mấy đồng tiền xu trong túi quần. May quá! Nó gom vừa vặn đủ ba euro và đập mạnh lên quầy. Yoko không ngừng quấy nhiễu và kéo Pia đi tiếp.

Pia liên tục nhìn ngó xung quanh. Nhưng không thấy bóng dáng Van Sneider đâu. Yoko cứ một mực lôi nó đi theo một hướng định sẵn, nó đã đánh hơi được và sốt ruột lắm rồi. Pia nhắc nhở:

– Tiếp tục tàng hình đi đấy nhé! – Và lập tức Yoko nhảy tót vào bể nước của sư tử biển cho bớt nóng.

Từ xa Pia đã nhận ra khu chuồng gấu và nghe được tiếng rống thảm thiết – của con gấu Tây Tạng mắt viền trắng!

Yoko liền thả tay Pia và chạy trước. Dù Pia không nhìn thấy Yoko, nhưng những gì thấy được đủ làm nó phát hoảng. Một vết dấu chân ướt của Người Tuyết... Pia ngó quanh. Yoko để lại vết chân rõ mồn một từ bể sư tử biển đến tận đây. Nó thở dài và thoăn thoắt bám theo bạn mình.

Trong khu chuồng gấu, Yoko đứng bên cũi giam con gấu mắt viền trắng. Cú chạy hộc tốc về đích “nóng” đã làm nó hiện hình trở lại.

Con gấu thò tay qua song sắt và Yoko âu yếm vuốt ve tay nó. Pia vô cùng cảm động. Hai người bạn từ Himalaya đoàn tụ ở xứ xa xôi này. Pia lắng tai nghe cách Yoko thủ thủ điều gì đó với con gấu lực lưỡng bằng thứ tiếng Yo-Yo-Yo. Người ta có thể nhận ra rằng con thú to lớn đã bình tâm trở

lại khi được gặp Yoko. Pia nhớ lại chuyện ngày hôm qua. Đúng vậy, Yoko rất biết cách làm người khác vui.

Giây phút thanh bình chợt bị xé toang bởi một tiếng hét của ai đó: “Người Tuyết đang ở trong nhà gấu!”. Yoko và Pia hoảng hốt ngó quanh, Pia chỉ ngay vào một chiếc xe cút kít chất đầy cá và đá lạnh dựng trong góc, Yoko liền cầm đầu nhảy tọt vào đó. Vừa vặn đúng lúc cửa mở toang và Van Sneider cùng hai nhân viên bảo vệ sở thú theo sau xông vào. Nhanh như chớp, Pia nảy ra một kế hoạch. Nó chạy nhanh ra cửa sau khu chuồng gấu và gọi to:

– Đợi đã nào, Yoko, đợi tớ với!

Dự tính của nó đã thành công. Khi nó ngoái nhìn lại thì ba gã đàn ông đã kè kè sau lưng. Rất sát. Muốn ra sao thì ra! Nó đã cứu nguy cho Yoko rồi, hăng tính thế đã...

Chương 8

Trong phòng Giám đốc sở thú, Pia bị lôi xềnh xệch tới trước bàn giấy và – bị ấn xuống ghế một cách thô bạo. Một cái đèn rọi thẳng vào mặt nó. Gã Kellermann ngồi xuống phía đối diện. Pia đã biết mặt gã này qua tivi và cuộc điện thoại nghe lén. Van Sneider đứng sau lưng Pia. Nó cảm nhận được ánh mắt của gã đang xoáy vào lưng mình.

Đằng đằng mười lăm phút, Kellermann cố moi thông tin từ Pia, nhưng Pia kiên quyết ngậm miệng. Nó không khai Yokô ở đâu. Nó không khai đã làm cách nào để tìm thấy Yokô. Nó không khai chỗ nó ở. Đơn giản là – nó im như thóc!

– Để tôi thử nhé? Ông quá thận trọng với con nhãi ranh này! Để tôi, tôi sẽ cạy miệng nó ra bằng được! – Van Sneider càu nhàu.

Nhưng Kellermann cục cằn ngăn lại.

– Ông đừng thọc mũi vào đây, Van Sneider, ông đã làm hỏng đủ chuyện rồi! – Gã gầm gừ. – Cứ để tôi suy nghĩ đã.

Van Sneider tự ái ngậm miệng, trong khi Kellermann đi đi lại lại trong văn phòng. Không ai nói câu gì. Pia lén lút nhìn quanh. Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng nó.

Căn phòng đầy những thú nhồi. Ngay cạnh cửa có một con hươu đứng đấy với đôi mắt vô hồn. Trên cây cột đằng sau bàn giấy là con cú mở mắt thao láo, đầy bụi, bất động. Pia nhìn thấy trên giá có một con sóc, một con thỏ rừng và – nó không giấu được vẻ kinh tởm hiện ra mặt – bộ da hổ lớn nằm trên sàn nhà. Van Sneider đang giẫm đôi ủng da rằn đuôi chuông trên đó, tay nấp khẩu súng gây mê. Pia nuốt nghẹn. Lúc nó ngược mắt nhìn lên, nó rùng mình và bật ra một tiếng kêu nhỏ. Trên trần nhà, ngay trên đầu nó là một con đại bàng ở tư thế bồ nhào vỗ mồi.

– Bình tĩnh nào, cháu gái, bình tĩnh nào! – Kellermann nói. – Mấy con thú cưng của ta không làm gì cháu đâu. – Gã vừa nói vừa vuốt ve một con cáo nhồi trên bàn làm tiêu bản. – Chúng hoàn toàn không làm gì được cháu. Tất cả chết hết rồi. Chết hẳn rồi.

Pia như bị đóng băng. Nó không hề động đậy nhưng mọi suy nghĩ của nó chạy vùn vụt trong đầu với tốc độ của âm thanh.

Làm sao để thoát khỏi chỗ này? Yoko đã an toàn chưa? Yoko có trốn được ra khỏi sở thú mà không bị ai phát hiện không? Liệu nó có kiếm được cứu trợ? Phải làm gì bây giờ?

Kellermann lại cố lần nữa:

– Chúng ta thử cách khác nhé. – Gã lại ngồi đối diện với Pia. – Cháu không **muốn** nói cho chúng ta Người Tuyết ở đâu. – Gã lôi vật gì đó trong túi quần ra. – Nhưng nhìn đây này! – Kellermann vẫy vẫy thẻ học sinh trước mặt nó. – Chúng ta biết cháu tên là gì. Chúng ta biết nhà cháu ở đâu.

– Và bọn tao biết là bố mẹ mày chắc chắn sẽ làm tất cả để đón mày về an toàn... – Van Sneider rít lên từ đằng sau, sát sạt và rành rọt vào tai Pia.

– Không! – Pia hét và nhảy dựng lên. – Các ông đừng có lôi bố mẹ tôi vào chuyện này! – Nó dùng hết sức đẩy mạnh tên Van Sneider đang bị bất ngờ ra sau, khiến gã mất thăng bằng và ngã bổ chửng vào tủ kính đầy ếch nhài, làm tất cả đổ ầm xuống sàn.

Hắn nằm choáng váng giữa đồng mảnh kính vỡ. Một con ếch ngồi giữa mặt hắn.

Lúc này cả Kellermann cũng nhảy dựng lên.

– Đủ rồi! – Gã gào lên và định đâm bổ vào Pia.

Ngay lúc đấy con chim đại bàng trên trần nhà nhún mình ra sau, như thể muốn lấy đà cất cánh, rồi lao vọt về trước, liệng bổ nhào xuyên qua căn phòng xuống ngay chỗ Kellermann và đâm hàm răng sắc nhọn của nó vào bụng gã. Kellermann gập người lại rên rỉ, lùi theo cả con cú trên cây cột xuống. Pia nghe liếng “Yo-Yo-Yo” cổ nện từ phía trên tủ tường và nhìn thấy

một chiếc kéo ngo nguậy trong không trung. Rồi chiếc kéo lao xuống với tốc độ cực nhanh từ nóc tủ. Pia bị nắm tay lôi ra khỏi phòng...

Chưa đầy hai phút sau Pia đã phóng vèo đi trên xe đạp cùng với Yoko trong chiếc xe kéo. Lúc sở thú đã lùi lại đằng sau, con bé giơ nắm đấm lên cao vẻ đắc thắng và hét:

– Yihaaaaa!

Từ trong xe kéo vọng ra tiếng đáp lại:

– Yoooooooo!

Chương 9

– Chị đúng là người chị tuyệt vời nhất thế giới! – Marcella reo lên và hôn hờ chạy từ cửa ra đón Pia. Pia vừa kịp dừng xe đạp vào tường nhà thì Marcella đã ôm chầm lấy nó và tặng nó một nụ hôn cực kì nồng nhiệt.

– Ôi giờ, Marcella. – Pia cười và vất vả lắm mới giữ được thăng bằng. – Em thích căn phòng mới chứ?

– Nó trên-trên-trên cả tuyệt vời! – Marcella nép mình vào Pia và không muốn rời chị nó một tí nào cả.

Pia nhẹ nhàng đẩy Marcella ra.

– Thế em không giận chị nữa à?

– Không ạ, không giận tí nào nữa. – Marcella cả quyết như đinh đóng cột và chạy lại phía cửa để nhanh chóng quay về căn phòng màu hồng trong mơ của nó. Lúc đứng trong khung cửa nó còn quay lại phía Pia.

– Vẫn còn hơi giận một chút, và chị vẫn chưa tiết lộ chuyện con chó cho em biết gì cả. Đừng tưởng em không biết là chị đang giấu nó nhé. – Nó xác xược nhìn Pia: – Em đã xem kỹ những dấu chân rồi! Em cũng sẽ tìm thấy nó thôi, chị có thể tin chắc là như thế đấy... – Vừa nói nó vừa chạy vút lên cầu thang.

Khi Marcella đi khỏi, Yoko nhảy ra từ xe kéo – lúc này đã hiện hình trở lại. Pia đưa tay ra và Yoko phệt vào. Rồi cả hai chạy băng qua vườn lên ngôi nhà cây. Pia cười mãi, cười mãi không ngừng. Nó nhẹ cả người khi thoát khỏi tay Van Sneider và Kellermann. Nhẹ cả người khi nó và em gái đã làm lành trở lại. Và rất vui sướng, vui sướng, vui sướng khi có Yoko.

Trong nhà cây, Pia nhanh chóng tìm ra iPod, bật thật to bài hát yêu thích và cùng Yoko nhảy loạn trên đệm.

– Chúng ta đã thành công rực rỡ!

– Yo!

– Chúng ta là một đội cực đỉnh!

– Yo!

– Không ai làm gì được chúng ta cả!

– Yo-Yo!

Trong lúc hò hét, Pia cười ngất ngưỡng còn Yoko trồng cây chuối.

Khi bài hát kết thúc, cả hai quăng mình xuống gối.

Lúc ấy khuỷu tay Pia va phải giá và một khung ảnh rơi xuống. Thật may cái khung ảnh không làm sao. Nhưng Pia hoảng hốt vội nhắc nó lên.

– Bố tha lỗi cho con. – Nó bối rối nói với tấm ảnh. Nó vuốt nhẹ bức ảnh có hình khuôn mặt nghiêm nghị của bố.

Rồi nó giải thích cho Yoko:

– Lúc nào có chuyện vui vẻ là tớ lại thấy trong lòng bứt rứt như thế...

Đêm đó Pia nằm mơ.

Nó đang ở dãy núi Himalaya, nơi Yoko sinh sống. Yoko sống trong một căn lều tuyết, trông gần giống ngôi nhà cây của nó. Tất cả mọi thứ trong lều đều bằng băng. Giường, ghế bành, bàn ghế và cả bát đĩa nữa. Nhưng Pia không hề thấy lạnh. Nó ngắm nhìn quang cảnh Himalaya hùng vĩ qua cửa sổ lều tuyết. Những ngọn núi kì dị và những sườn dốc khổng lồ phủ đầy tuyết, khắp nơi chỉ toàn tuyết là tuyết. Quan sát một lúc, nó phát hiện ra dấu vết của những con thỏ tuyết đêm đêm đến thăm. Xa xa dưới kia, chú gấu Tây Tạng mắt viền trắng đang tắm nắng, khoan khoái rúc vào một hang đá, ánh mắt long lanh trong nắng. Đẳng xa, một thầy tu khoác áo cà sa đỏ đang trèo lên núi. Thầy vẫy vẫy tay như một người bạn già thân thiết. Pia quay lưng về phía cửa sổ và nhìn Yoko trắng muốt đang ngồi trên chiếc giường băng trong căn lều tuyết trắng. Yoko cầm cây sáo của bố Pia mà Lukas đã dán lại cho nó. Phải nhìn thật kĩ người ta mới phát hiện ra vết vỡ. Yoko đưa

sáo lên môi và thổi cho Pia một giai điệu. Chính là giai điệu mà bố vẫn luôn chơi cho Pia. Giai điệu mang lại niềm hạnh phúc...

Sáng hôm sau, trước khi đi học Pia còn leo lên nhà cây để đánh thức Yoko, nó ngẩng nhìn tấm ảnh bố một lúc lâu. Bố luôn mỉm cười trong ảnh ư? Pia cảm thấy bố muốn truyền can đảm cho nó. Nhưng để làm gì?

Pia cương quyết lên đường. Nó phải nhanh chân vì tiết học sắp bắt đầu. Pia khẩn trương đưa Yoko trở lại tầng hầm. Cẩn thận vẫn hơn. Chả gì thì bây giờ gã Van Sneider đã biết địa chỉ nhà nó. Yoko cần nhẫn nại chịu vì trong tủ đông lạnh chỉ còn vài gói bunn để đắp lưng của mẹ. Tất cả những thứ khác đã bị chén sạch sẽ.

Pia không dám nghĩ tới việc mẹ sẽ bực mình khi phát hiện ra điều đó. Nhưng giờ nó còn nhiều vấn đề khác cần lo hơn. Nó phải thuyết phục Yoko ở nguyên dưới tầng hầm dù có bất kì chuyện gì xảy ra. Nhưng Người Tuyết nhỏ bé không hề nghe nó nói, Yoko tìm thấy mớ tài liệu du lịch cũ của mẹ và say mê ngắm nghía ảnh quảng cáo chuyến du lịch Tây Tạng. Pia đặt mớ tài liệu vào trong tủ đông lạnh và đặt Yoko bên cạnh. Yoko sẽ bị lôi cuốn bởi đồng tài liệu đó, nó nghĩ bụng và hôn tạm biệt lên trán Yoko.

Pia vừa định ra khỏi nhà thì mẹ đi từ phòng Marcella ra với ánh mắt lo âu, tay cầm nhiệt kế.

– Marcella ốm rồi.

– Em bị sao ạ? – Pia hỏi.

– Có vẻ như quai bị, con ạ. – Mẹ đáp lại và tìm chìa khóa xe. – Mẹ cứ tưởng là đã tiêm phòng cho các con rồi cơ.

Pia tranh thủ còn thời gian tới thăm Marcella. Con bé nằm trên giường, mặt đỏ nhừ, má sưng vù. Con bé nhắm mắt. Pia ngồi xuống cạnh giường và vuốt tóc em. Tội nghiệp Marcella quá đi mất.

– Sáng nay em ở nhà một mình có biết xoay xỏa không? – Pia hỏi và nắm tay Marcella. – Không ai muốn để em ở nhà một mình cả. Nhưng mẹ phải tới văn phòng du lịch, còn chị đi học...

– Đẳng nào thì em chỉ muốn ngủ thôi. – Marcella thì ào, giọng khản đặc.

Pia vuốt tay Marcella lần nữa và ra khỏi phòng. Nó không nhìn thấy Marcella ném túi chườm nước ấm khỏi giường, moi hai cục bông khỏi má và tỉnh như sáo nhảy xuống giường để rút cục được đi tìm con chó đáng nguyên rửa đó mà không bị ai làm phiền...

Chương 10

Có lẽ mình quay lại với môn trượt ván thôi, Pia nghĩ bụng khi xem lũ bạn cũ bên khu máng trượt vào giờ giải lao. Cho đến lúc này, Lukas đã học được nhiều ngón mới, còn Pia thấy ngứa ngáy chân tay, nó cũng muốn thử những thủ thuật ấy. Nó vặn iPod to hơn. Những cú trượt dù có vụng về đến mấy nhưng trên nền nhạc vẫn rất ngoạn mục.Ồ, Lukas vừa mới thể hiện một cú buông ván khá tài tình. Pia vỗ nó và giơ ngón cái lên tán thưởng. Lukas mỉm cười. Ít nhất thì nó cũng đã cười! Vậy là sau vụ với gã bán kem, nó không còn giận Pia nữa rồi.

Nó đã gọi Pia là “đồ kì quặc”, trong mắt nó thì Pia đúng là kì quặc thật. Ôi, Pia ước gì đã kịp tiết lộ và giới thiệu Yoko cho Lukas thì mọi chuyện có phải đã khác không. Nó không muốn là kẻ kì quặc thêm giây phút nào. Nó phải nói ngay cho Lukas để giải thích chuyện này. Thêm vào đó Lukas cũng luôn có những sáng kiến hay. Phải rồi, Pia định nói với Lukas ngay khi có cơ hội. Lời khuyên và sự trợ giúp của Lukas sẽ có ích cho nó.

Pia nhắm mắt nghe những bài hát khiến nó vui vẻ. Nó không nghe thấy chuông điện thoại di động và cũng không thấy khuôn mặt Marcella đang hiện trên màn hình. Ngay cả khi điện thoại rung lên hai phút sau. Nó chỉ ngẩng lên nhìn khi Lukas vút đến trên ván trượt. Nó tháo tai nghe ra, đưa mắt dò hỏi.

Lukas vung vẩy điện thoại và hét lên từ xa:

– Em cậu dở hơi lắm! Nó khẳng định có một người đàn ông mang súng đang lờn vờn quanh nhà. Có vẻ như hắn đang tìm con chó của cậu...

Pia nhảy dựng lên như bị điện giật. Nó cuống cuồng nhét iPod vào túi và chạy về phía nhà để xe.

– Có chuyện gì với chị em cậu thế? – Lukas thét lên đằng sau nó. – Cậu trốn gã bán kem và kể gì đó về mấy tay săn thú... – Nó nói hụt cả hơi. – Với lại... nhà cậu nuôi chó từ bao giờ?

Pia loay hoay đến phát điên với cái khóa bánh sau. Nó nhảy vọt lên xe và phóng lại chỗ Lukas nhanh đến nỗi suýt cán lên chân cậu bạn.

– Tớ cần cậu giúp. Tớ có thể tin ở cậu chứ?!

Lukas thoáng nhìn về phía lũ bạn bên máng trượt.

Rồi nó ngược về hướng lớp học, chuông vừa báo hết giờ nghỉ.

Nó nhìn khuôn mặt lo âu của Pia và ném ván trượt xuống vị trí xuất phát:

– Cậu còn đợi gì nữa?

Pia thở phào và nhấn bàn đạp.

Trên đường đi, nó kể cho Lukas nghe toàn bộ câu chuyện cực kì khó tin ấy. Chuyện Yoko đã xuất hiện như thế nào, nó định mang Yoko về nhà ra sao, rồi thì chuyện nó phát hiện ra âm mưu độc ác của Van Sneider ở nhà máy bỏ hoang. Chuyện những con thú từ Himalaya bị nhốt trong lồng. Chuyện nó nghe lén được cuộc điện đàm, có thể nó mới biết, những con thú tội nghiệp đó nhiều khả năng sẽ bị giết và nhồi trấu. Chuyện cuộc truy đuổi và nó bị lạc Yoko như thế nào.

Lukas nhìn Pia đầy nghi hoặc.

– Ờ kìa Lukas. – Pia gọi. – Đích thân cậu đã gặp gã Van Sneider dê tiện rồi đấy. Cậu không nhớ à? Ở siêu thị ý. Gã mà có đôi ủng da rắn đuôi chuông và con chó máy ý!

Lukas phải cố gắng lắm mới theo kịp được tốc độ phóng xe điên cuồng của Pia.

Nó hớn hên đáp lại:

– Pia, tớ có thấy Người Tuyết nào đâu, Pia. Và tớ chẳng tin vào chuyện Người Tuyết ngớ ngẩn ấy đâu. Và gã rắn đuôi chuông đó chỉ bị điên, ngoài ra chẳng vấn đề gì đâu...

Lúc này cả hai đều đến cửa nhà Pia.

Chuyện gì ở đây thế? Lukas bỗng im bặt.

Lukas không để ý tới chiếc xe tải sắc sỡ và cũng không để ý tới con chó máy nhãi ranh đang sủa ăng ăng chạy quanh nhà. Nó chỉ dán mắt vào người đàn ông trong bộ đồ rằn ri đi ủng da rằn đuôi chuông và vác súng trên vai.

Gã kì quặc ấy đang đứng trên thang tựa vào nhà Pia và cố trèo qua một cái cửa trên mái. Liệu câu chuyện hoang đường của Pia có gì là thật không?

Giờ thì Pia cũng nhìn thấy, nó hét lên, nhảy xuống khi xe chưa dừng hẳn, quăng đẩy và chạy đến nhà. Tiếng hét làm Van Sneider giật mình và mất thăng bằng. Cái thang lúc lắc, hơi dừng đứng lên rồi nhẹ quay tới quay lui. Van Sneider bám chặt, hét không ra tiếng. Và cái thang cũng đổ xuống rất từ từ, nhưng không sao ngăn nổi. Van Sneider tiếp đất đánh rầm bên vườn hàng xóm, rú lên một tiếng vì đau. Ngay lúc đó, Pia nghe thấy qua hàng rào một tiếng hét “cha-ka!” quen thuộc và không nhìn được cười. Phải rồi, chắc chắn bác hàng xóm, bác bảo vệ kiêm võ sĩ karate đã chăm sóc Van Sneider rất tận tâm...

Nhưng không còn thời gian đâu mà cười trên nỗi đau khổ của kẻ khác, Pia vội mở cửa và chạy hai bước một lên cầu thang về hướng phòng Marcella. Nó đứng lại trước cửa đợi Lukas đang đuổi theo.

– Thôi được, Pia, – Lukas thở hổn hển không ra hơi, – chuyện gã săn thú đúng rồi. Nhưng còn chuyện Người Tuyết thì... – Ngay lúc đấy Pia mở tung cửa phòng.

CÁI - GÌ - THẾ? Lukas không tin vào mắt mình nữa. Một sinh vật lông lá màu trắng nhỏ bé đứng quay lưng lại phía nó đang lắc giật đuôi đuôi. Búi tai vung vẩy. Cả người uốn éo. “Yo-Yo-Yo.”

Lukas đứng như trời trồng. Marcella nhảy vòng quanh sinh vật lông lá và hát rống lên:

– Ái uyn xớ vai.¹

Dừng lại.

Pia ấn nút dừng.

Im lặng.

– Chị tưởng em bị ốm?! – Pia gằn giọng và ném ánh nhìn giận dữ về phía Marcella.

Nhưng ngay trước khi Marcella kịp trả lời thì Yoko bỗng lăn đùng ra. Nó đổ xuống sàn và nằm im thín thít.

– Yoko! – Pia hét lên, quỳ xuống bên cạnh và sờ trán nó. – Nóng quá thế này! Nhanh lên, mình cần đá!

Lukas chạy biến đi.

Marcella khẽ nói:

– Em chỉ định làm quen với con chó của chị rồi gã vác súng đến. Rồi gã ấy nhìn qua tất cả các cửa sổ, thậm chí còn dí súng qua khe bỏ thư. Em sợ quá. Nhưng xong gã bị rơi xuống với cái thang. Rồi thì em muốn làm cho con chó của chị vui...

– Đây không phải chó. – Pia nói nhưng thực ra là tự nói với mình. – Và cũng không được để nó nóng quá.

Lukas chạy nhanh đến, tay cầm một túi bùn.

– Tớ không tìm được gì khác cả, tủ lạnh nhẵn thín rồi...

Pia đặt túi bùn lên bụng Yoko, nó kêu xèo xèo.

– Ôi trời, nó nóng bừng. – Lukas nói và thận trọng xoa trán Người Tuyết.

– Thế nên cậu ấy mới cần đá. – Pia đáp.

– Tội nghiệp cậu bé. – Lukas xót xa nói với Yoko. – Đã đến lúc cậu được về nhà rồi đấy, đúng không?

– Yo! – Yoko khẽ đáp.

– Nhưng đây chính là nhà của nó còn gì! – Pia chỉ nói thế.

– Pia, ở đây mùa hè nóng kinh khủng còn Người Tuyết lại đến từ xứ lạnh. Nó không thể sống ở đây được. Cậu phải biết chứ!

Pia biết rõ là Lukas có lí. Nhưng nó không muốn thiếu Yoko.

Chính **Yoko** đã kéo nó ra khỏi hố sâu đau buồn. Không. Không thể nào thiếu Yoko được!

Nó hờn mát Lukas:

– Thế cậu nghĩ sao? Tớ không thể cứ đút Yoko vào một cái hộp bìa và viết “Himalaya” lên đó được.

Lukas xoa nhẹ lên cánh tay Pia.

– Pia, chúng mình suy tính chuyện này sau. Sẽ tìm ra cách thôi.

Cảm xúc của Pia lộn tùng phèo cả lên. Nó cố gắng bình tĩnh lại. Ý Lukas là gì vậy? Cho đến nay nó vẫn một mình vượt qua tất cả mọi chuyện và cũng rất thành công – kể cả không cần Lukas. Vậy mà Lukas bây giờ lại làm ra vẻ biết rõ về Người Tuyết lắm. Mới chỉ trước đây năm phút cậu ta còn quả quyết trên đời không hề có Người Tuyết.

Pia giận dữ nhìn cậu bạn:

– Không! Yoko là của tớ!

– Yoko không của ai hết. – Lukas lầm bầm.

– Mặc xác tớ. – Pia nổi xung. – Tớ không có thì giờ mà cãi nhau với cậu. Tớ phải chăm sóc cho Yoko. – Nó quay sang Yoko và không thềm để ý gì đến cậu bạn Lukas nữa.

Chương 11

Sau khi Lukas đi khỏi, Pia cẩn thận đặt Yoko lên giường của Marcella, lấy túi bunn chườm lên trán nó và ngồi xuống bên mép giường. Marcella cũng nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh chị, không nói một lời nào. Pia ôm mặt.

Sao mọi chuyện lại có thể xảy ra như thế này chứ? Vì sao tất cả mọi thứ lại hỏng bét thế này? Sao nó lại cãi nhau với Lukas, vào đúng lúc này, khi nó đã tiết lộ bí mật của mình với cậu ấy và rất rất cần cậu. Tại sao nó lại phản ứng cực căng như thế? Xét cho cùng Lukas hoàn toàn có lí. Giờ thì nó đã thực sự đánh mất mọi cơ may bắt đầu một tình bạn mới với cậu ấy rồi.

Nhưng thôi kệ vậy. Lúc này Yoko cần tất cả sự quan tâm của nó. Pia lo lắng nhìn Người Tuyết và xoa bàn tay nó.

– Yo – Yoko phải ra yếu ớt.

Trong khi Pia còn đang nát óc suy nghĩ thì có tiếng bước chân rất nhanh trên cầu thang. Cửa bật mở và Lukas lao vào:

– Pia, xe tải chở thú đang ở dưới nhà! – Cậu hét lên. – Giấu Yoko đi! Mau lên!

– Cậu hãy tàng hình ngay đi, Yoko! – Pia khẩn nài. Người Tuyết bé nhỏ tập trung hết sức, và xoa gói bunn đã tan chảy lên tay chân. Nhưng chẳng có tác dụng gì. Người ta vẫn nhìn thấy nó.

– Yoko vẫn còn quá nóng. – Pia lắp bắp, lướt nhìn qua Lukas cùng Marcella đang ngơ ngác.

Lúc đó có tiếng bước chân rầm rập lên cầu thang. Marcella nhanh trí đóng sập cửa lại và chèn một cái ghế xuống dưới năm đấm cửa. Vừa vặn có người vịn năm đấm cửa từ bên ngoài và đập như điên vào cánh cửa đang bị chèn.

– Mở ngay! – Một giọng trầm trầm ra lệnh.

– Kellermann! – Pia nói thầm. – Đó là Kellermann, Giám đốc sở thú.

Lukas vội vàng bế và nâng Yoko lên chỗ cửa mái. Bây giờ mẹ Pia đang gõ cửa rất mạnh và gọi:

– Pia, mở cửa đi con!

Pia và Marcella nhìn nhau. Mẹ? Sao giờ này mẹ lại không ở văn phòng du lịch? Mẹ đã để cho gã Kellermann vào nhà ư?

– Bác Kellermann đã đến văn phòng du lịch của mẹ. – Mẹ tiếp tục. – Và báo với mẹ về vụ trộm thú rồi. – Giọng mẹ trở nên nghiêm khắc hơn. – Đây không phải chuyện đùa đâu, Pia! Con đã lấy trộm một mẫu vật rất quý hiếm của bác ấy đấy. Giám đốc Kellermann rất hiền nên sẽ không trình cảnh sát vụ này, nếu con trả lại con thú ngay cho bác ấy.

Sau khi yên tâm rằng Yoko đã ra khỏi tầm, Pia bèn đóng cửa mái lại. Tay đâm mồ hôi, nó gỡ chặn cửa và giải thích:

– Mẹ ơi, đó không phải một con thú. Đó là Người Tuyệt!

Nó mở cửa và đứng ngay trước mặt mẹ.

– Với lại, nó là sinh vật đáng yêu nhất trên đời! – Nước mắt chảy ròng ròng trên má Pia.

Nhưng trước khi mẹ nó kịp trả lời thì Kellermann đã đẩy hai mẹ con sang một bên và chạy xộc vào phòng. Gã ta ngay lập tức sục sạo điên cuồng và biến căn phòng thành mớ hỗn độn khủng khiếp. Pia, Lukas, Marcella và mẹ đứng nép vào tường, há hốc mồm nhìn cảnh Kellermann tàn phá căn phòng.

Bất chợt trong vườn vọng lên âm thanh như trong một cuộc đi săn! Nhiều giọng nói ầm ĩ:

– Tôi sắp tóm được nó rồi!

– Bên kia kìa, nhanh lên!

Bốn người liền nhào ra từ cửa sổ. Pia nhận ra tên Van Sneider đang bị trói gô bên vườn hàng xóm và thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rồi nó lại thấy hai ông bảo vệ vườn thú lực lưỡng hăm hăm chạy hộ tống qua vườn. Bọn họ truy đuổi Yoko, nó chạy ngay trước mắt họ, đang ráng sức guồng cặp giò ngăn tuna.

Pia lấy tay che miệng để không kêu toáng lên. Marcella bấu chặt vào tay chị. Yoko chạy lung tung từ chỗ này sang chỗ khác, nhảy qua các luống cây và bò qua bụi rậm. Hai người đàn ông bám sát gót nó. Yoko đột ngột đổi hướng một cách rất tài tình và cực kì bất ngờ, nó chạy vụt về phía cổng vườn. Pia nín thở. Yoko sắp sửa đến cửa vườn, nó sắp chạy qua đó. Nó bật tung cánh cửa và – trước mặt nó là Kellermann, đang cười nham hiểm.

Yoko sững lại như hóa đá trong ánh mặt trời chói lóa. Nó thở khó nhọc – rồi ngã lăn ra!

Pia buột miệng hét lên, nó cầm đầu cầm cổ phi xuống cầu thang lao ra vườn. Xuống tầng dưới, nó chỉ kịp nhìn thấy Yoko bị trói nằm trên cang và đang được đưa vào xe tải. Nó chạy tới bên Yoko. “Yoko!”. Giọng nó nghẹn lại. Pia sờ vào sinh vật nhỏ bé. Yoko nóng như rang. Đám đàn ông khiêng Yoko ra xe.

Pia đứng bất động ở đó nhìn cửa xe bị khóa lại qua hàng nước mắt giàn giụa. Kellermann cùng nhân viên lên xe và xe chuyển bánh.

Pia hầu như không nhận ra mẹ đang vòng tay ôm mình.

– Bạn con không khỏe mà. – Mẹ an ủi. – Để giám đốc Kellermann chăm sóc nó thì tốt hơn đây.

Nghe thấy chữ “Kellermann” là Pia tỉnh hẳn lại.

– KHÔNG! – Nó hét lên.

Ngay lập tức nó nhảy phóc lên xe đạp đuổi theo xe tải.

Chương 12

Xe tải của sở thú đã mất hút từ lâu. Nhưng Pia biết đích đến của nó và biết cả con đường đi ngắn nhất. Nó phóng như điên và tận dụng những đường tắt đặc biệt mà chỉ xe đạp mới qua được.

Ở lối vào sở thú, chiếc xe tải phải đợi thanh chắn mở ra. Tới đây Pia đuổi kịp chiếc xe – và hành động nhanh như chớp. Nó quăng xe đạp vào bụi cây và thận trọng nhảy lên ba đờ sóc phía sau. Nó bám chặt vào nắm cửa. Ui, may quá, không ai phát hiện ra nó. Xe chuẩn bị đi thì Lukas xuất hiện bên ván trượt.

Lukas nhảy xuống, nhanh chóng dậm chân cho ván trượt bắn lên rồi bắt lấy và vừa kịp bám vào xe tải. Pia đưa tay nó kéo lên.

– Lukas! – Tim Pia đập dồn dập. Lukas đến giúp đỡ nó. Cậu ta thực sự là bạn. Một cậu bạn hết sức đặc biệt.

Buổi sáng ở sở thú chẳng có gì xảy ra và không ai để ý tới chiếc ô tô ngoặt vào khu vực sở thú. Pia và Lukas suýt bị văng xuống khi xe đột ngột dừng lại. Cả hai lộn một vòng và lao như bay nấp sau bụi tử đinh hương. Thật là vừa vặn vì ngay sau đó buồng lái mở ra và Kellermann cùng người của gã nhảy xuống. Pia và Lukas thận trọng uốn nhánh cây sang bên để có thể quan sát mọi động tĩnh.

Đây là khu vực ngay trước căn biệt thự của lão Kellermann. Căn nhà cũ nhiều góc cạnh, có nhiều tháp và nhiều phần nhô ra, giống một lâu đài bị phù phép. Nhìn từ ngoài thì chẳng biết liệu bên trong kinh khủng thế nào. Chỉ cần nghĩ tới cuộc tra khảo trong văn phòng ghê rợn của Kellermann đầy thú nhồi, Pia đã thấy rùng mình lạnh toát sống lưng.

Kellermann mở khóa cửa và người của gã khiêng Yoko nằm trên cáng vào nhà.

– Không, không phải vào văn phòng, – Lão giám đốc gọi với theo. –
Đưa ngay vào phòng OP.

– Phòng OP? – Pia lẩm bẩm. – Không phải là phòng phẫu thuật như
trong bệnh viện đấy chứ?

Lukas chỉ gật đầu lo lắng.

Khi cánh cửa sau lưng những người đàn ông đóng lại, hai đứa trẻ bò từ
sau bụi cây ra.

– Qua cửa sổ nhé. – Pia thì thầm và chỉ cửa sổ tầng trệt để ngỏ. – Tổ
nghĩ đó là một trong những cửa sổ văn phòng.

Tiếc là trong sở thú không có thùng rác nào quanh đây để Pia có thể trèo
lên.

– Cậu phải công kênh tớ lên. – Pia thì thầm với Lukas.

– Thế tớ trèo lên bằng cách nào? – Lukas hỏi.

– Đừng lo, tớ đã liệu rồi. – Pia phẩy tay.

Vậy là Lukas nắm tay làm thang còn Pia phải tập trung hết sức lực để đu
người lên bậu cửa sổ. Nó thận trọng nhòm vào phòng. Không ai ở trong
này, may quá!

Pia còn nhớ bên giá sách có một chiếc thang. Nó thả thang xuống cho
Lukas, cố gắng không chạm vào đâu và không gây ra một tiếng động nào.

Khi vào trong phòng, Lukas há hốc mồm kinh ngạc.

– Eo ôi, khủng khiếp quá đi mất. – Cậu rùng mình nói và chỉ vào lũ thú
nhồi. Một con đại bàng rơi xuống nằm cạnh bàn viết và cả hai thận trọng
bước qua.

– Ta phải mau chóng tìm phòng OP, nếu không muốn Yoko cũng có kết
cục thế này. – Lukas nói.

Pia gật đầu. Cổ nó nghẹn lại không nói lên lời.

Đôi bạn ghé tai vào cửa xem có động tĩnh gì phía sau không, rồi lên ra lối hành lang hun hút. Lukas chỉ vào cánh cửa cuối hành lang. Trên đó có chữ **OP** và một ô kính. Thận trọng, thật thận trọng, Pia liếc nhìn nhòm qua ô kính đó. Nó giật bản mình khi nhận ra Yoko bị trói chặt trên chiếc bàn xanh lá cây. Kellermann vừa rút nhiệt kế ra khỏi miệng nó.

– Sốt bốn mươi độ rưỡi. – Hăn nói với tay bảo vệ. – Chết mất rồi. Kể ra cũng tiếc.

Pia định lao vào với Yoko ngay lập tức, nó chuẩn bị xoay nắm cửa thì Lukas lôi nó lại và giữ chặt tay nó.

– Suyt, bình tĩnh đi Pia. – Lukas nói và ôm cô bạn đang nghẹn ngào. – Bọn họ mà phát hiện ra thì ta toi đời. Và khỏi cứu Yoko luôn.

Giờ Lukas cũng thận trọng nhòm qua và vừa vặn nhìn thấy cách Kellermann kéo khăn phủ lên Yoko như phủ lên xác chết. Lukas cắn môi.

– Chả có lẽ đem nó đi nhồi. – Chúng nghe Kellermann nói. – Thế cũng được. Nó vẫn còn gây chấn động thế giới mà!

Kellermann bước nhanh lại gần cửa.

Lùi ngay! Nhanh như chớp, cả hai biến mất sau tấm rèm một ô cửa sổ.

Kellermann hấp tấp cùng nhân viên của hăn vội vàng đi qua chỗ nắp của bọn trẻ mà không ngó nghiêng gì hết.

Hăn chưa đi khuất, thế mà Pia đã vào phòng OP, và đến bên chỗ nằm của Yoko rồi. Nó giật phắt khăn phủ Yoko và hoảng sợ. Yoko trông thực sự nguy kịch, im thín thít và tái nhợt. Lập tức Lukas nhanh tay tháo dây buộc Yoko trong khi Pia vuốt chiếc đầu bông nhỏ bé.

Mắt rưng rưng, nó thì thầm:

– Cậu không được chết. Đừng mà Yoko. Tớ sẽ để cậu về nhà mà. Tớ hứa đấy! – Nó sụt sịt. – Tớ sẽ-tớ thề-làm tất cả để cậu trở về Himalaya. Về lều tuyết. Với tuyết, với cuộc sống của cậu. Về với những con thú Himalaya và

những người bạn, thầy tu... – Nó sức nhớ, chuyện thầy tu chỉ là mơ, nhưng dù thế nào nó lại thấy hợp lý khi nhắc tới ông thầy ấy.

Pia có nhìn nhầm không vậy? Yoko rùng mình và từ từ mở hé một mắt.

– Yoko? – Pia chỉ nói thầm, rồi huých nhẹ Lukas. Cậu bạn vẫn còn đang loay hoay với những chiếc cùm.

Và Lukas cũng tròn mắt ngạc nhiên:

– Nó còn sống. – Lukas nói không lên hơi.

Và đúng là Yoko đang dần tỉnh lại.

Khi nhận ra bọn trẻ, nó cười yếu ớt.

– Mau, mau! – Pia thì thầm. – Cậu ấy cần lạnh ngay!

Lukas buột miệng:

– Sở thú nào cũng có kho lạnh để trữ đồ. Mình đem cậu ấy đến đó thôi...

Chương 13

Pia và Lukas vất óc tìm cách đưa Yoko yếu ớt tới kho lạnh. Khiêng nó đi thì không được rồi, đơn giản vì Yoko quá nặng. Lúc đó Lukas phát hiện ra một chậu sắt và nảy ra sáng kiến. Cậu ta trèo khỏi cửa sổ văn phòng để lấy ván trượt. Cậu lắp một xe chở từ chậu và ván trượt, chắc chắn có thể chở được Yoko đi tới kho lạnh. Pia lơ mơ nhớ vị trí kho lạnh. Hôm trước đến sở thú, nó thấy một xe lạnh đỗ gần khu chuồng gấu. Chắc kho lạnh gần đó...

Trên đường tới kho lạnh, Pia và Lukas ngạc nhiên thấy chiếc xe giao hàng có dòng chữ **ĐỒ HÓA TRANG – đủ chủng loại**. Buồn cười thật. Chiếc xe làm gì ở đây vậy? Ngay sau đó, một con đười ươi đi ngang qua đường. Hai đứa trẻ ngơ ngác nhìn nhau.

Sao nó không sống ở khu nuôi? Có lẽ nó xông ra chẳng? Kệ xác nó! Giờ còn hơi đâu mà quan tâm tới chuyện này. Phải khẩn trương đưa Yoko tới kho lạnh. Đó mới là việc quan trọng nhất!

– Anh chị đây rồi! – Chúng bỗng nghe thấy tiếng lí nhí quen thuộc sau lưng.

– Marcella! – Pia và Lukas đồng thanh. – Sao em tới được đây?

Marcella mệt đứt hơi.

– Mẹ bảo, họ đem Yoko tới sở thú. Vậy là dù mẹ cấm, thật lực em vẫn lướt xe trượt tới đây luôn.

– Rồi sao? – Pia không hiểu.

– Giờ em ở đây chứ sao! Em chui tọt qua thanh chắn. Ngon ơ! Không ai phát hiện ra em đâu. Em cũng định cứu con chó! – Nó hùng hồn giải thích.

– À, ý em là **Người Tuyết**. Nó không phải là chó mà. – Cô bé đỏ mặt.

– Người Tuyết chứ. – Pia nói và vuốt đầu cô em gái. – Em đừng cảm thật đấy. Đúng là em của chị không trượt đi đâu được!

Marcella gật đầu và hãnh diện thông báo:

– Em còn mang đồ ăn cho Yoko nữa cơ. – Nó lúi một quả táo từ trong túi đeo ra rồi chỉ lên cao tít ngọn cây. – Không biết con trên kia có đói không nhỉ? – Marcella hỏi. Pia nhìn theo phía tay Marcella chỉ. Một con đười ươi đang ngồi trên cây. Nhưng cái gì trên vai nó thế? Pia không tin vào mắt mình.

– Trixi!

Giờ cả Lukas cũng phát hiện ra hai kẻ trên cây, cậu hành động nhanh như cắt và không chần chừ lâu. Không thì sao cậu được ở trong đội bóng chày của trường chứ. Lukas cầm quả táo của Marcella, tung tung trong tay, lấy đà – và nhắm. Trúng phóc! Quả táo đập vào giữa trán Van Sneider lúc này đang chết lặng. Trong bộ đồ đười ươi, gã rơi từ cành cây xuống, kéo theo cả Trixi, và nằm choáng váng bất động.

Nghỉ khỏe nhé, đười ươi! Lũ trẻ đập mạnh tay vào nhau và tiếp tục kéo xe chở Yoko.

Kho lạnh không khóa, Pia và Marcella giữ cánh cửa nặng trĩu, trong khi Lukas đẩy xe vào trong. Hơi ghê rợn một chút khi cánh cửa đóng sầm lại sau lưng chúng và cả lũ đứng trong sảnh lớn này – với rất nhiều giá trên tường và những tấm nâng hàng đặt trên sàn nhà. Cả lũ rùng mình. Rồi chúng đi qua một núi toàn chuối và xà lách, những chậu đầy cá, cả đồng thịt gà. Đi tiếp vào trong chúng tìm thấy một chỗ trống khá rộng có thể đặt Yoko cùng cái chậu. Pia chạy đi, lấy đá từ tủ lạnh khổng lồ và đổ vào chậu. Marcella nắm tay Yoko.

Lukas tìm hệ thống điều khiển của kho lạnh. Nó trèo lên một bậc thang sắt sau ô kính – Đây rồi! Nó đã thấy phòng kỹ thuật.

Một bức vách, từ trên xuống dưới đầy những nút bấm. Lukas bật thêm đèn pha trong kho lạnh để nhìn rõ hơn. Rồi nó đọc kỹ bảng chú thích và chỉnh nhiệt độ giảm mười lăm độ.

– Chúng mình cần mùa đông Himalaya ở đây chứ không phải mùa thu Trung Âu. – Nó lấm bầm. Nó khám phá ra mấy chiếc áo bông chần trong tủ, một mũ len và hai đôi găng tay. Pia thò đầu vào phòng điều khiển.

– Ôi, tuyệt vời, bộ đồ vùng cực! – Pia nói mĩa khi nhìn thấy mấy chiếc áo khoác cũ mềm của người chăm sóc động vật. – Nhưng còn hơn là chết cóng. – Nó nhanh nhẹn chui tọt vào một trong những chiếc áo quá khổ.

Không khí trong sảnh lạnh tái tê, khiến trên áo khoác nhanh chóng hình thành một lớp băng mỏng. Cả lông Yoko cũng phủ đầy sương muối. Bị đóng băng cậu bạn bé nhỏ lập tức hoạt bát trở lại. Nó tươi cười vươn đầu ra khỏi chậu. Tất cả đều mừng rỡ và cười vui vẻ vì Yoko khỏe trở lại.

Nhưng niềm vui không kéo dài lâu.

Từ này đến giờ, rõ ràng Van Sneider đã hồi phục sau cú ngã. Tiếng cười giòn giã của bọn trẻ đã dẫn dụ hẩn đến kho lạnh. Giờ hẩn lò dò tiến lại và kín đáo theo dõi chúng trong lối dưới ươi. Không ai để ý đến hẩn. Nhưng khi Van Sneider phát hiện ra Yoko nằm trong máng đá thì gã quên phéng phải cẩn thận. Gã chỉ để mắt đến mỗi Người Tuyết. Với một cú bổ nhào, hẩn toan lao vào tóm gọn anh chàng bé nhỏ.

Nhưng với Yoko thì còn lâu!

Anh chàng nhận thấy nguy hiểm, nhảy vọt ra khỏi máng và chạy cật lực với đôi chân ngắn tũn. Lukas nhanh trí giật vòi nước trên tường xuống. Pia mở vòi và hai đứa cùng xả nước vào kẻ săn Người Tuyết để chặn hẩn. Dòng nước mạnh đến mức hất Van Sneider ngã ngửa vào chậu. Cái lạnh thấu xương trong kho lạnh khiến lưng và mông gã nhanh chóng đông cứng. Gã giãy giụa chân tay tuyệt vọng như một con bọ. Nhưng không được rồi! Hẩn đã dính chặt vào băng.

Lũ trẻ thở phào nhẹ nhõm.

– Trước khi thức ăn cho động vật ở đây bị đông lạnh hết, tớ sẽ chỉnh nhiệt độ cao lên một chút. – Lukas đề nghị.

– Ủ, Yoko cũng khá hơn nhiều rồi. – Pia đồng tình. – Nó trốn đi đâu rồi nhỉ? – Trong lúc Lukas vào phòng kỹ thuật, Pia và Marcella sục sạo khắp căn phòng.

– Yoko, cậu ở đâu? – Pia gọi – Yoko? YOOOKOOOO...

Chương 14

Lũ trẻ lo lắng đi theo dấu chân ướt nhẹp mà Yoko để lại. Yoko chạy đi đâu được cơ chứ?

Dấu vết dẫn đến lối ra kho lạnh. Pia cẩn thận mở cửa và ngó ra ngoài. Nó phải lấy tay che mắt vì bị lóa. Mặc dù mặt trời đã lặn và biến mất sau chuồng gấu, nhưng ở ngoài nóng quá nên trước tiên Pia kéo phăng mũ len khỏi đầu và cởi áo khoác ra. Tất cả đều yên lặng, chẳng thấy một ai cả. Nhưng Pia phát hiện ra ngay dấu vết ướt từ nhà lạnh dẫn đến chuồng gấu. Nó ra dấu cho Marcella và Lukas đi theo.

Ba đứa chạy tới chuồng gấu, khẽ mở cửa sau, nơi dấu chân kết thúc, rồi lén vào. Ngay lập tức chúng thấy Yoko bên song sắt chuồng gấu Tây Tạng mắt viền trắng, Pia buột thở dài nhẹ nhõm. Chúng cùng đứng ở lối cửa sau, khuất sau một chậu cây cọ sum suê để không làm phiền Yoko và bạn của nó.

Giống như lần trước, dường như Yoko có thể khiến con gấu trở nên cực kì bình tĩnh. Bằng ngôn ngữ “Yo-Yo-Yo” của mình, rõ ràng nó thầm thì với các con thú đang buồn bã những lời an ủi. Pia thấy cứ như con gấu muốn trả lời, nó khẽ gầm gừ và Yoko đáp lại bằng những tiếng Yo-Yo-Yo dịu dàng. Một lát sau, chỉ khi con gấu ngừng run rẩy thì Pia mới ý thức được là nó run suốt buổi. Con vật dũng mãnh thế, mà giờ đây gầy xọp! Pia khẽ thở dài. Lúc đó Lukas huých vào sườn và chỉ cho nó cổng chính ở phía bên kia chuồng gấu đang chậm chậm mở ra. Marcella sợ hãi túm chặt lấy bàn tay chị. Pia nín thở. Kellermann lò dò tiến vào.

Trời! Lũ trẻ phải làm gì bây giờ đây? Mạo hiểm chạy tới chỗ Yoko để cả bọn bị tóm? Chắc chắn là Kellermann đã bố trí người của lão ở cả hai cửa rồi, vì lão ta sẽ không thể ngó ngán đến mức lại quên cửa hậu lần nữa. Lukas và Pia nhất trí với nhau bằng ánh mắt: Phải đứng nguyên đây không được xuất đầu lộ diện, như thế có lẽ chúng có thể cứu được người bạn Yoko

một lần nữa. Nhưng liệu chúng có thực sự giải cứu được Yoko lần nữa không? Hay mọi chuyện đã hỏng hết cả rồi?

Pia căng thẳng quan sát gã Kellermann đang lò dò bước từng bước tới gần Yoko.

Yoko bỗng im bật. Cứ như thể bạn gấu đã nói với nó từ lâu rằng Kellermann đang đứng sau lưng nó, Yoko từ từ quay người lại. Giờ thì Kellermann đang sợ chết khiếp vì con gấu bỗng rống lên một tiếng đe dọa. Yoko thò tay ra sau và lại vuốt ve bàn chân to lớn để trấn tĩnh con gấu lần nữa. Cứ như nó muốn nói rằng: “Yên tâm đi, để tớ giải quyết”. Bọn trẻ như bị thôi miên khi quan sát cảnh tượng dường như không tưởng đó. Lúc này Yoko đang từ tốn nắm lấy hai tay Kellermann.

Và rồi – Pia không thể nào tin nổi, nó bấu chặt lấy cánh tay Lukas vì kích động – Yoko thực sự đang nói với Kellermann bằng ngôn ngữ Yo dịu êm của mình.

Kellermann thoát tiên đứng đờ ra, rồi chậm chậm, rất chậm, nét mặt gã trở nên thư thái và hiền từ. Yoko chỉ con gấu cứ như nó muốn kể cho Kellermann điều gì đó về vật đó hay có lẽ cả cho chú gấu về Kellermann.

Pia nắm chặt tay Marcella. Hai chị em nhìn nhau. Yoko cũng tạo ra hòa bình giữa hai đứa. Liệu nó có thể làm được điều đó lần nữa ở đây, tại vườn thú này không?

Lúc đó con gấu to lớn thò tay của nó qua song sắt và – Kellermann làm gì vậy? Pia cắn chặt môi vì hồi hộp. Gã rụt rè và thận trọng vuốt ve tay gấu và nhìn vào mắt nó. Rồi Kellermann quay lại phía Yoko và nắm lấy bàn tay nó.

– Làm thế nào cậu làm được chuyện đó vậy, Người Tuyết bé nhỏ? Nói chuyện với một con thú như thế này? Bác luôn mơ về điều đó...

Trong đầu Pia lóe lên tia ngờ vực. Kellermann á? Lão mà mơ về việc có thể nói chuyện với động vật ư? Không đời nào!

– Gã chỉ diễn trước mặt chúng ta thôi! – Nó thì thầm với Lukas. Trước khi Lukas kịp đáp lại, Pia đã nhảy ra chỗ Kellermann và hét lên: – Để Yoko yên, đồ sát hại động vật kia!

Kellermann giật bắn mình và buông bàn tay Yoko ra. Nhưng Yoko lại với lấy tay gã và nắm tròng mền.

Pia chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Chuyện gì xảy ra ở đây thế này?

Lúc đó Kellermann quay về phía nó và nói với giọng hiền từ, không giống giọng hiền từ giả tạo tí nào:

– Pia, cháu nói đúng lắm. – Gã xấu hổ nhìn xuống sàn và tiếp tục: – Kẻ sát hại động vật, đúng, rất tiếc điều đó không hẳn sai. Ta là một thằng điên, thằng ngu, một con quỷ dữ. Nhưng Người Tuyết của cháu đã giúp ta nhìn thấu mọi sự.

Pia ngạc nhiên. Kellermann đã nói “Người Tuyết của cháu”.

– Nó đã giúp ta hiểu được chú gấu và cảm nhận được nỗi nhớ nhà của gấu. Ta sẽ đưa trả cả hai về Himalaya. Không ai phải chết ở đây với trái tim tan nát cả. – Kellermann gãi đầu và trông rất ăn năn. – Ta sẽ không bao giờ làm ăn với tên Van Sneider đó nữa. Hẳn ta là đồ vô lương tâm. Hẳn kiếm tiền từ động vật, nhưng chẳng yêu thương chúng gì cả.

– Nhưng chính ông cũng thế đấy thôi! – Lukas xen vào. – Ông nhồi các con thú và sống giữa những cái xác vô hồn. Chẳng có ai yêu động vật mà lại làm như thế cả!

Kellermann húng hắng. Giọng gã khản lại.

– Có lẽ với cách nhìn của cháu thì ta là kẻ không yêu động vật. Nhưng chuyện lại hoàn toàn khác. Ta không muốn xa chúng và muốn có những con vật ta yêu thích ở bên mình, cả khi chúng đã mất. Mãi mãi.

– Nhưng những con thú sống cần ông, chứ không phải những con đã chết! – Marcella chen vào.

– Điều đó đúng, cô bé, đúng thế. Ta thực sự đã quên mất điều đó.

Pia nhìn xuống mặt đất. Nó hiểu rõ những chuyện đó. Ngay cả sau khi một ai đó mất đi, ta vẫn muốn người đó luôn bên cạnh mình, và vì thế mà quên đi những người đang sống cũng cần ta. Chính nó cũng có trải nghiệm giống hệt. Thật tốt vì Yoko đã giúp tất cả mọi người hiểu thấu mọi việc.

Kellermann thề sẽ cải tà quy chính. Đầu tiên ông sẽ không để cho tên Van Sneider hại con thú nào nữa. Vì thế ông đã cử hai bảo vệ vườn thú đi tìm Van Sneider và để ý hân.

– Con khi đó đã bị chúng cháu làm đông trong nhà lạnh rồi! – Marcella tự hào khoe.

Nhưng rủi thay, không lâu sau đó một người bảo vệ đã quay lại với bộ phục trang đười ươi rỗng không nhàu nhĩ.

– Nó nằm trong chuồng khi. – Anh ta giải thích. – Những con khi đã đánh đắm như điên bộ phục trang này. Nhưng chẳng thấy dấu vết nào của Van Sneider!

– Đã có người khác lo cho gã rồi! – Lukas cười khẳng định.

Lúc đó cửa bật mở rồi mẹ của Pia và Marcella ào vào.

– Các con đây rồi! – Mẹ hỗn hển nói. – Mẹ lo thắt ruột! – Mẹ ôm chặt hai cô con gái vào lòng và vuốt đầu Lukas. – Và Người Tuyết... – Mẹ ngừng lại để nhấn mạnh chữ Người Tuyết – ... Hay quá, Người Tuyết cũng ở đây. – Mẹ thoáng nhìn về phía Kellermann với vẻ nghi ngại. Nhưng ông Kellermann trông rất hiền hậu và... thật khó tin... ông bế Trixi đứng trên tay. Con Trixi ở đâu ra thế này? – Mẹ dẫn tới một người muốn đón Người Tuyết của con. – Mẹ nói tiếp và đặt ngón tay lên môi khi Pia nổi nóng định xen vào. – Mẹ tin hoàn toàn, lần này đúng là người thích hợp. – Mẹ mở cửa và một người đàn ông già mặt nhăn nheo, ánh mắt nhân từ, mặc áo cà sa đỏ sẫm của nhà Phật nghiêm trang bước vào khu chuồng gấu.

Pia nín thở. Thầy tu trong giấc mơ của nó! Yoko reo lên mừng rỡ “Yo” và cả chú gấu cũng rống lên vui sướng.

– Đây là thầy La Tạng đến từ Himalaya. – Mẹ giải thích. – Ông đã vượt qua một chuyến đi rất dài tới đây để đón Người Tuyết về nhà.

Thầy tu dừng lại trước Yoko và cúi rạp người xuống. Cả Yoko cũng cúi và cả hai giữ nguyên tư thế cứ như họ đang nói chuyện bằng ý nghĩ.

Rồi thầy tu quay sang Pia:

– Con đích thực là một cô bé đặc biệt. Con đã tìm thấy Người Tuyết.

– À vâng, thực ra Yoko đã tìm thấy con. – Pia ngần ngừ. Nó phân vân hết nhìn Yoko lại nhìn thầy tu.

– Thầy sẽ mang Yoko... – Giọng nó nghẹn lại, nó không hề muốn nói ra điều này. – Giờ thầy sẽ mang Yoko theo ạ?

– Nếu con cho phép? – Thầy tu đáp và chờ câu trả lời của Pia.

Trong thâm tâm, Pia nửa muốn trả lời “Không” nửa muốn trả lời “Có”. Nó cần Yoko mà. Yoko luôn khiến nó vui vẻ. Nhưng nó đã hứa sẽ để Yoko trở về Himalaya. Nơi đó mới thực sự dành cho Yoko.

Thầy tu kiên nhẫn nhìn Pia, để nó có thời gian quyết định.

Trong Pia hình thành câu trả lời. Lúc đầu rất lờ mờ, rồi ngày càng rõ rệt, cuối cùng không thể rõ hơn được nữa. Nó phải để Yoko đi. Trở về Himalaya. Trở về nhà.

Nhưng nó không thể nói thành lời. Pia chỉ nhìn thầy tu và gật đầu. Hai hàng nước mắt giàn giụa lăn trên má.

Lúc đó nó cảm thấy có gì mềm mại cọ vào nó. Pia ngồi xổm xuống nhìn Người Tuyết của nó, hít thật sâu và hấp háy để nước mắt trôi đi.

– Tớ muốn tặng cậu gì đó để tạm biệt. – Nó khẽ nói.

Yoko nhìn nó chờ đợi. Pia lôi cây sáo từ trong túi quần ra.

– Cậu và bố là những người duy nhất biết thổi cây sáo này.

– Yo. – Yoko đáp lại và người ta có cảm giác hình như Yoko cũng đang rưng rưng nước mắt.

– Liệu chúng ta có bao giờ gặp lại không nhỉ? – Pia hỏi nhỏ.

– Yo. – Yoko trả lời chắc chắn.

Pia mỉm cười trong làn nước mắt.

– Lúc nào mà cậu chẳng nói thế chứ.

Một kết thúc có hậu trên Nóc nhà Thế giới ở độ cao 8000 mét

Mặt trời lặn và căn lều tuyết chìm trong ánh sáng hồng huyền ảo. Một Người Tuyết nhỏ nhắn cầm cây sáo trên tay tựa bên cửa sổ. Tâm trí nó đang ở một nơi xa xôi ấm áp tràn ngập ánh sáng diệu kì.

Mãi tới khi nghe tiếng bạn giục, nó sức tỉnh và nâng sáo lên môi. Một điệu nhạc lững lờ trên quang cảnh tuyết trắng rồi dập dìu trôi xuống thung lũng. Chú gấu mắt viền trắng rống lên khoan khoái khi nghe thấy những âm thanh huyền diệu. Xa xa trong tu viện, thầy La Tạng mở toang cửa sổ.

– Giai điệu làm ta hạnh phúc. – Thầy tu hài lòng nói.

– Tiếng sáo từ đâu thầy nhỉ? – Một cậu trò hỏi.

– Người đang thổi điệu nhạc làm say lòng chúng ta là Người Tuyết đấy con.

Lúc đó cậu trò bật cười:

– Làm gì có Người Tuyết, thưa thầy!

Nhưng thầy La Tạng chỉ khẽ mỉm cười.

Ở một nơi khác trên Trái Đất, một cô bé đang đứng trên thang và buộc chặt những chiếc đèn lồng vào ngôi nhà cây.

– Trời đất ơi! – Cô bé hét lên cột nhả – Marcella, em giữ chặt thang cho chị được không?

Cô em gái liền nhao tới giữ chặt thang. Rồi cô bé tên Pia trèo xuống, giật lùi mấy mét và ngấm tác phẩm của mình.

– Trông hơi bị được đấy nhỉ!

– Thế chị mời tất cả những ai tới lễ hội nhà cây của chị vậy? – Marcella hỏi.

Pia nhún vai:

– Thì chỉ mấy bạn trong lớp, mấy bạn trong đội trượt ván thôi. Thực ra chẳng có ai đặc biệt...

– Gì cơ? – Lukas vừa bước vào vườn tay cầm một món quà lên tiếng. – Tớ có nghe chính xác không vậy? Không ai đặc biệt? Liệu hồn đấy!

Và cậu ta đặt món quà lên ghế dài, lăn xả vào Pia hất cô bé xuống cỏ.

– Cù ki này!

Pia cười ngặt nghẽo cho tới khi không chịu nổi nữa và năn nỉ Lukas. Cậu bạn dừng lại, đứng lên và chìa một tay cho Pia.

– Đấy, có ai đặc biệt đâu! – Cậu nói. – Và bây giờ. Chúc mừng sinh nhật! Cậu bạn tặng Pia một gói quà méo mó được bọc khá vụng về.

– Hừm, tớ không làm cho khéo hơn được. – Lukas nói.

Pia bóc giấy gói và mở to mắt ngạc nhiên. Lukas đã nặn con gấu Tây Tạng mắt viền trắng bằng đất sét.

– Ôi, đẹp quá! Pia mừng rỡ. – Nhìn y như thật vậy. Nhưng mà cái gì **đây**? Nó nhìn cái khe nhỏ trên lưng chú gấu.

– Chú gấu này là hộp tiết kiệm đấy. – Lukas nói. – Có một ít ở trong rồi. Phần còn lại cậu phải chăm chỉ tiết kiệm đấy. Tớ cũng có một hộp. – Cậu nháy mắt với Pia.

Pia ngẩn người không hiểu.

Lukas mỉm cười.

– Thì dành cho chuyến du lịch của chúng ta tới Himalaya ấy mà...

– Hết –

Notes

[← 1]

“I will survie”